



Беларускія Ведамасьці

НЬЮ-ЁРК – ВАРШАВА, верасень-сьнежань 2007 г.



1. Нішто ля сьніць Беларусі.

„НІШТО НЯ СПЫНІЦЬ БЕЛАРУСІ”

(Выступ на мэмарыяльным мітынг у Курапатах)

Дарагія землякі, дарагія беларусы!

Сёння, як заўсёды, мы тут, у трагічным і знакавым месцы, дзе прышлыя чужаніцы расстрэльвалі наш народ. Курапаты – гэта народная магіла, сымвал нашага народнага вынішчэння. Але ў 1988 годзе, калі былі адкрытыя Курапаты, гэты знак адчыніўся нанова, стаўся сымвалам народнага ўваскрэшэння. Менавіта з адкрыцця праўды пра Курапаты пачалося новае Беларускае Адраджэнне. Якраз адсюль і з гэтага часу пачаўся Беларускі Народны Фронт. Беларусь уваскрэсла, паўстала з магілы, куды яе ўжо амаль загнаў маскоўска-бальшавіцкі вораг чалавецтва. Курапаты – зямля сьмерці – сталі прадметным месцам беларускага ўваскрэшэння.

Найперш гэтую зьяву адлюстроўвае Курапацкі Крыж Пакуты – сымвал аднаўленьня і вечнага жыцця, сымвал, які народ стварыў сам. А сымвал, як вы ведаеце, незьнішчальны. Могуць часова разбурыць яго форму, але немагчыма знішчыць значэнне і змест.

У Дзень Дзядоў, памятаючы мінулае, ёсьць сэнс гаварыць пра будучыню, якая залежыць ад тых, што жывуць. Бо ведаем: толькі той народ, які шануе продкаў, мае прышласць. Нашая прышласць будзе належыць нашаму народнаму адраджэнню. Няма іншага шляху ў будучыню, як адрадзіць нашу нацыянальную культуру, нашу нацыянальную дзяржаву, нашу вялікую беларускую мову, нашу магутнасць, веліч і моц. Няма іншай альтэрнатывы, як духоўна адрадзіцца і з годнасцю жыць. Усе іншыя прапановы, думачкі і дарожкі – ідуць ад лукавага. Не хадзіце дарогай лукавага, бо ў канцы той дарогі – народная сьмерць!

Калі Беларусь збавіцца ад чужароднага рэжыму, прыарытэтам у беларускай палітыцы павінна стаць нацыянальная асвета і адукацыя маладога пакаленьня беларусаў. На гэта трэба будзе звярнуць галоўную ўвагу. Нічога вялікага і нават нічога нармальнага ня будзе дасягнута ні ў эканоміцы, ні ў палітыцы, пакуль ня зьявіцца, пакуль ня вырасьце, не адукуецца новы, вольны беларускі чалавек, пакуль ня стане свабоднай наша культура і мова, бо ідэя і дух – над усім.

Цяперашняму пакаленьню беларусаў, што апынуліся пад прамаскоўскім рэжымам, трэба выразна ўсвядоміць, што, пачынаючы з XVII стагоддзя, усходняя імперыя пастанавіла знішчыць нашу дзяржаву – Вялікае Княства Літоўскае – і вынішчыць наш народ. І гэтая палітыка знішчэння працягваецца па сённяшні дзень.

Вось мы сёння тут у адным з тых месцаў, дзе забівалі цвет нашай нацыі – інтэлігенцыю, творчых людзей, моладзь, вучоных. Вось тут масава расстрэльвалі сялян, простых людзей, беларусаў толькі за тое, што яны былі беларусамі.

Курапаты ёсьць сьведчаньне расейскага генацыду і неабвержная ўліка масавага забойства людзей. Вось чаму нашчадкі ворагаў чалавецтва так стараюцца апаганіць масавыя магілы ў Курапатах, імкнуча зрабіць тут дарогу, ламаюць крыжы, паскудзяць і гадзяць на сьвятым месцы. Задумаемса, хто гэта робіць, хто кіруе і чаму гэта робіцца пастаянна і мэтадычна? Гляньце – нават цемра ведае, што кожнае тапаньне магілы продкаў ёсьць стрэл у будучыню жывых. То што павінны рабіць жывыя, мы, асьвечаныя і адукаваныя? Рытарычнае пытаньне.

Мы ведаем, што трэба рабіць. Ня будзе бясконца ўладарыць дрэн. Кроў нявінна забітых вышля з зямлі на паверхню. Ужо ніхто ня знішчыць Курапаты і вечна будзе жыць Беларусь. Толькі трэба йсці да яе шырокім шляхам, разам з продкамі, сьмела і салідарна, разам з тымі, хто загінуў за яе волю і за яе імя, як нашы сяляне, што былі беларусамі. Велічная мэта адраджае магутны дух. Сёння за Беларусь ахвярна змагаюцца тыя, што валодаюць гэтым народным духам. Такіх людзей робіцца ўсё больш, і прыйдзе час, калі ў сваю абарону і за сваю нацыянальную будучыню стане ўвесь Беларускі народ. Гэта будзе.

Нішто ня спыніць Беларусі. Толькі памятайма – наша сіла, магутнасць і веліч у нашым мінулым. Каб асягнуць веліч будучыні, мы мусім узяць нашу мінуласць. Ніколі не павінна забывацца наша слава. Ні-

колі не павінны магілы продкаў зарастаць травой беспамяцтва. Народ – гэта метафізічны арганізм, што жыве ў вечнасьці. Мы – жывое пакаленьне – толькі яго авангард.

Уславім жа нашых дзядоў тут, сёння, у Курапатах. Хай будзе цвёрдым наш крок, хай сьветлай стане будучыня нашай Беларусі.

Зянон Пазьняк

**Старшыня Беларускага Народнага Фронту „Адраджэнне”
і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ**

28 кастрычніка 2007 г.

ШЭСЬЦЕ І МІТЫНГ У ДЗЕНЬ ПАМЯЦІ ПРОДКАЎ ДЗЯДЫ Ў МЕНСКУ

28 кастрычніка Кансэрватыўна-Хрысьціянская Партыя – БНФ правяла ў Менску мэмарыяльныя мерапрыемствы ў гонар Дня памяці продкаў Дзяды. На заклік Партыі больш за дзьве тысячы асобаў сабраліся каля Гадзіннікавага заводу, а потым рушылі шэсьцем праз цэнтар сталіцы. Большасць удзельнікаў мерапрыемстваў складала моладзь. У гэтым была галоўная станючая адметнасць сёлетніх мерапрыемстваў на Дзяды. Беларускія юнакі і дзяўчаты ішлі разам зь людзьмі сталага веку, з тымі, хто прайшоў праз ГУЛАГ і ўсе жахі расейскай акупацыі. Людзі ішлі пад нацыянальнымі Бел-Чырвона-Белымі сьцягамі, харугвамі з выявай Пагоні і гэрбу Менска, неслі транспаранты „Не забудзем нявінных ахвяраў расейскай акупацыі!”, „Ніякіх саюзаў з імперскай Расеяй”, „Камунізм да трыбуналу”, „Беларуская Салідарнасць – наш супраціў расейскай акупацыі”. Юнакі і мужчыны пранеслі па ўсім шматкілёмэтровым маршруце вялікія крыжы, якія потым былі ўсталяваны на магілах пакутнікаў у Курапатах.

У Курапатах, на тэрыторыі Народнага Помніка „Лес Крыжоў” адбыўся мэмарыяльны мітынг. Быў заслуханы выступ Зянона Пазьняка, Старшыні Беларускага Народнага Фронту „Адраджэнне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ, – „Нішто ня спыніць Беларусі” (публікуецца). Выступіў намесьнік старшыні Фронту і Партыі сп. Сяргей Папкоў. Ён казаў пра непарыўную сувязь пакаленьняў, угрунтаваную на народнай памяці, на памяці аб нашых драмах і перамогах, нашых пакутнікаў і героях. Антыбеларускі рэжым самымі жорсткімі мэтадамі спрабуе разарваць гэтую сувязь, каб ператварыць беларусаў у бязмоўны натоўп, які можна пасылаць на катаржную працу ў Сібір. Цяпер ужо рэжым засяляе нашу зямлю прыхаднямі, якія займаюць камандныя пасады ў нашай дзяржаве. А больш за мільён беларускіх мужчынаў, лепшых работнікаў вымушаны працаваць у крымінальнай Расеі, бо ім няма месца на радзіме. Рэжым робіць тое ж, што рабілі саветы і НКВД падчас савецка-маскоўскай акупацыі Беларусі. Русіфікацыя і асіміляцыя беларусаў ідзе поўным ходам і набірае тэмпы ў самых пачварных формах. Нас хочучь пазбавіць душы, роднай мовы, роднай культуры, ператварыць нас у „рускіх” другога, ніжэйшага гатунку. Тут, над сьвятымі магіламі беларускіх ахвяраў, мы павінны ўсвядоміць неабходнасць салідарнага супраціву расейскай акупацыі і асіміляцыі. Беларуска Салідарнасць – шлях да вызваленьня ад антыбеларускай цемры, шлях да цывілізаванага нармальнага жыцця ў сваёй роднай краіне.

Выступіў Алесь Чахольскі, адказны сакратар Фронту і Партыі. Ён найбольш спрычыніўся да стваральнай працы ў справе пабудовы Народнага Мэмарыялу ў Курапатах. Кіраваў рэстаўрацыяй пашкоджанага вандаламі Крыжа Пакуты. Удзельнікі мітынгу убачылі адноўлены Крыж Пакуты на сваім месцы – у цэнтры кампазыцыі Народнага Мэмарыялу. Выступіўца распавёў пра народнае рушаньне па ўсёй Беларусі. Людзі збіраюць ахвяраваньні на Народны Мэмарыял, ствараюць крыжы і прывозяць іх у Курапаты з самых аддаленых куткоў нашай краіны. Яны ўсталёўваюць іх на магілах пакутнікаў. Агульная кампа-



2. Дзяды-2007. Хаджэньне на Курапаты.

зыцця Мэмарыялу ўжо вызначылася, але кожны беларус, кожная сям'я можа паставіць тут свой крыж.

Сп. Юры Беленькі, выканаўца абавязкаў старшыні Фронту і Партыі на Беларусі, павітаў моладзь, якая актыўна далучылася да сёлетніх Дзядоў. Многія з маладых упершыню прышлі ў Курапаты, цяпер яны ніколі не пакінуць безабароннай нашу нацыянальную сьвятыню. Сьвядомыя людзі ўсіх пакаленьняў салідарна адстойваюць Курапаты ад вандалаў, ад разбурэньня рукамі антыбеларускага рэжыму. Курапаты працягваюцца на нашай зямлі. Нават афіцыйныя газэты паведамляюць пра нябачаную раней статыстыку алкагалізацыі насельніцтва, пра рост крымінальнай злачыннасьці. Яны паведамляюць, што жудасная статыстыка назіраецца ў апошнія 10-13 гадоў. Давайце ўдакладнім: працэс маштабнага зьнішчэньня нашага народу пачаўся з 1994 года, калі ўладу ў краіне забрала пастаўленая Масквой групоўка. Усе гэтыя гады групоўка выконвае маштабную праграму па ліквідацыі беларусаў як нацыі. Ім трэба падарваць фізічныя сілы народу, збэсыць беларусам душу, падавіць нашу волю да супраціву. Усім народам, усімі пакаленьнямі нам трэба супрацьпаставіцца гэтай варожай навалі, якая накаціла на Беларусь з усходняй дэспатычнай імперыі. Мы не дазволім, каб маскоўскія акупанты зноў расстрэльвалі беларусаў у Курапатах. Гляньце, што яны твораць у Чачэніі. Нядаўна ў Эўрапарляманце ў Брусэлі была арганізавана фотавыстава аб зьверствах расейскага ФСБ і расейскай арміі на Каўказе. Яны пераўзышлі злачынствы нямецкіх фашыстаў. І да гэтай Расеі нас заклікае далучацца і інтэгравацца прамаскоўскі рэжым і прадажная прамаскоўская псэўдапазыцыя? Няхай яны самы едуць да сваіх гаспадароў і далучаюцца да іх. У вызваленай ад дыктатуры Беларусі абавязкава будучь прыягнуты да крымінальнай адказнасьці тыя, хто цяпер раз-

бурае нашу дзяржаву, хто зьнішчае нашу культуру і мову, хто аддае злачынныя загады і выконвае іх. Нашай працай, нашымі агульнымі намаганьнямі будзе нармалізавана жыцьцё на Беларусі. Будучыня нашай краіны прыўкрасная і сьветлая.

Мэмарыяльны мітынг грамада распачала і скончыла сьпяваньнем гімну „Магутны Божа”. Людзі ўсталявалі новыя крыжы на магілах пакутнікаў, запалілі сьвечкі і зьнічы, усклалі кветкі да крыжоў.

Інфармацыйная камісія Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ

28 кастрычніка 2007 г.

МЭМАРЫЯЛЬНЫЯ МЕРАПРЫЕМСТВЫ Ў ЛОШЫЦКІМ ЯРЫ

4 лістапада сябры Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ правялі мэмарыяльнае шэсьце і мітынг у Лошыцкім Яры – адным з месцаў у Менску, дзе расейскія акупанты забівалі беларусаў у 1937 годзе. Людзі сабраліся каля палаца культуры Камвольнага камбіната і рушылі шэсьцем пад Бел-Чырвона-Белымі Сьцягамі і гэрбам Пагоня. Яны неслі таксама транспарант „Памятайма пра ахвяры расейскага тэрору”.

Удзельнікі шэсьця прышлі ў Лошыцкі Яр, да Крыжа над магіламі беларускіх пакутнікаў. Людзі заслухалі зварот сп. Зянона Пазьняка, Старшыні Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэр-

рватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ, – „*Лошыцкі Яр. 70 гадоў*” (публікуецца). Выступіў сп. Юры Беленькі, выканаўца абавязкаў на Беларусі старшыні Фронту і Партыі, сп. Сяргей Папкоў, намесьнік старшыні Фронту і Партыі, сп. Валеры Буйвал, сакратар Управы Фронту і Партыі,

Народы Эўропы аб’ядноўвае супольная гісторыя, памяць пра ахвяры фашызму і камунізму. Паўсюль людзі шануюць сваіх пакутнікаў. Не даволім жа і мы, каб непрыяцелі растапталі нашы сьвятыні!

Прысутныя засьпявалі гімн „Магутны Божа”, усклалі кветкі да Крыжа, запалілі сьвечкі і зьнічкі.

**Інфармацыйная камісія Беларускага
Народнага Фронту „Адраджэньне”
і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ**

4 лістапада 2007 г.

ЛОШЫЦКІ ЯР. 70 ГАДОЎ

Дарагія землякі!

Сёньня мы сабраліся ў жалобным мецы, тут, дзе 70 гадоў таму рускія энкавэдзісты масава расстрэльвалі беларускіх людзей. Расстрэльвалі на працягу цэлага 1937 года. Людзей прывозілі ў „хапунах” і часам на бартавых грузавіках, зьвязаных і пад наглядам аховы. Як правіла, прывозілі рана (у 5-6 раніцы) па некалькі машынаў і тут жа расстрэльвалі. Некаторыя з Лошыцкіх старажылаў расказвалі мне ў 80-х, што бачылі, як вазілі і нават як расстрэльвалі. Сказаныя на сьмерць былі бедна апранутыя, простыя людзі. Зафіксаваныя таксама асобныя факты, калі мясцовыя камсамольцы-сексоты НКВД і лошыцкія падонкі (сексоты) удзельнічалі ў расстрэлах „ворагаў народа” тут, у Лошыцкім Яры. Яны напрошваліся „пастраляць”, і за кожны стрэл ім плацілі 50 капеек (відаць, такса была). У цэлым у Лошыцы расстраляна і закапана ад 7 да 10-ці тысячаў чалавек.

Гэтае месца мной было адкрыта ў 1988 годзе. Тады я апытаў некалькіх жывых сьведкаў лошыцкіх расстрэлаў і апавяданьні некаторых (напрыклад, спадарыні Веры Шумскай) запісаў на магнітафон. У гэтым жа годзе, пасля раскопак у Курапатах, я падрыхтаваўся да раскопак у Лошыцы. Але калі я летам перад раскопкамі прышоў сюды, то ўбачыў, што велізарны яр засыпаны, а вакольнаы ўзгоркі, на якіх рос сад, скапаньня і грунт ссунуты ў яр.

Я высветліў хто, калі і якім чынам гэта зрабіў і зразумеў, што тут не абышлося бяз КГБ. Такім чынам у Лошыцы КГБ апырэдзіў мяне. Я прывёў атрад валандэраў і спрабаваў яшчэ адчайна пракапаць насыпны грунт у некалькіх месцах, каб знайсці пахаваньні. Але гэтая праца бяз тэхнікі была не пад сілу і скончылася бязвынікова.

З 1990-га году я спыніў усе археалагічныя дасьледаваньні, сканцэнтраваны дзейнасьць на БНФ і ў Вярхоўным Савеце. У 1997 годзе ў „Беларускіх Ведамасьцях” мной быў надрукаваны артыкул пра гэтае месца і пра Лошыцкія расстрэлы.

Сёлета КГБ зноў захвалываўся Лошыцай. Ёсьць звесткі, што тут, на месцы расстрэльнага яра, плянуюць нейкае маштабнае будаўніцтва, прыдумваюць вэрсіі, каб зьнішчыць Лошыцкі Крыж, мабілізавалі каманду „інтэрпрэтатараў” і заказных „экспэртаў”.

Увесь гэты гэбоўскі непакой тлумачыцца проста. У 1988 годзе ў іх была паніка, выкліканая адкрыцьцём Курапатаў. Таму ў Лошыцы ўсё зрабілі хутка і насіпех.

Тым часам я ня раз выказваўся, што магільныя зьнішчылі, яны сталіся пад шматмэтровым насыпным грунтам. І ў будучыні ў прынцыпе можна іх дасьледаваць. Гаражы, якія паставілі на засыпаным яры, – даволі нязначныя пабудовы, каб стацца перашкодай для прынцыповага дасьледаваньня. Ведаючы зацыкленасьць расейскіх гэбістаў на помсьце і злачынствах, я ўвесь час чакаў, што тут яны нешта прыдумаюць

і пабудуюць такое, каб зачыніць шлях для дасьледаваньняў у будучыні. (Забойцам, як вядома, галоўнае схаваць труп).

Мне здаецца, што ўжо нешта такое калі не пачынаецца, то намерваецца. Наша задача і задача ўсёй беларускай грамадзкасьці – не дапусьціць далейшага зьнішчэньня Лошыцкага Яра. Мы разумеем, што забойцы будуць пакаленьнямі замятаць сьляды сваіх злачынстваў. Але ім ужо гэта не ўдасца. Гэтак жа, як ня ўдасца схавацца ад адказнасьці тым, хто пакрывае камуністычныя забойствы. Такіх месцаў, як Лошыца, сотні на Беларусі. Настане час і ўшанавана будзе памяць усіх нявінна забітых беларусаў, дзеля таго, каб ніколі больш ні масковец, ні немец не тапталі нашу зямлю.

**Зянон Пазьняк
Старшыня Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне”
і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ**

4 лістапада 2007 г.

РАЗВАЖАНЬНІ ПАСЬЛЯ ДЗЯДОЎ

Мэмарыяльныя мерапрыемствы 28 кастрычніка прадэманстравалі беларускі характар традыцыйных Дзядоў. Шэсьце па вуліцах Менска і мітынг у Курапатах сабралі (як звычайна) больш за дзьве тысячы людзей. Але цяпер было шмат моладзі, якая масава далучылася да старэйшых і ўнесла ў мерапрыемствы новую энэргію. Над шэсьцем луналі нацыянальныя Бел-Чырвона-Белыя Сьцягі.

Арганізатар мерапрыемстваў – Кансэрватыўна-Хрысьціянская Партыя – БНФ – звярнулася (наколькі дазволілі цяперашнія інфармацыйныя магчымасьці) да ўсіх грамадзянаў краіны з заклікам прыняць удзел у мэмарыяльных падзеях. Прышлі і тыя, якіх мы даўно ня бачылі на Дзядоў. (Яны зусім нядаўна шыхтавалі людзей і вялі іх „евромаршем” на бангалорскае балота пад сінімі небеларускімі сьцягамі, наладзілі шэраг „карцінак” для Брусэля.) Яны сталі пасярод калёны і асабліва нікому не трапляліся на вочы. І гэта добра. Мы вітаем тут усіх беларусаў.

Але вось што цікава. Ім не давалі спакойнага жыцьця фота-, тэле-, радыё- і іншыя журналісты. Пазьней мы пазнаёмліліся з трактоўкай падзеяў некаторых мясцовых майстроў „інфармацыі”. Шэраг СМІ (у тым ліку „незалежныя” і „дэмакратычныя”) зьмясьцілі наперад ацэнкі, развагі, тэарэтызаваньні і партрэты нядаўніх арганізатараў правальнага „евромарша” (В. Вячоркі, В. Івашкевіча і інш.) З тэксту і кантэксту чытач-слухач, напэўна, вынес перакананьне, што менавіта гэтыя асобы „былі душой мэмарыяльных мерапрыемстваў”, што „без іх нічога не адбылося б” і г.д. (Любімы прыёмчык любой дэзінфармацыі.)

Арганізатары Дзядоў не крыўдуць на журналістаў – „праца такая”. Урэшце рэшт важней за ўсё, што насельніцтва даведаецца: беларусы не забываюць аб Курапацкай сьвятыні. І ўсё ж цікава, чаму былі такія акцэнты і такая інтанацыя?

На наш погляд, усё гэта – водгукі легендарнага чырвонага вядзерка і жоўтых савочкаў, якія прадстаўнікі студэнцтва паднеслі арганізатарам „евромарша” на іхнай пасьямаршавай прэс-канфэрэнцыі. Канфуз быў настолькі нештодзённым, што спатрэбіліся намаганьні пэўнага журналісцкага асяроддзя, каб іх „цягнуць з балота”, як сфармуляваў гэта адзін расейскі дзіцячы клясык.

Магчыма, што асобам, якія абзывалі беларусаў „рабамі” і „недарзвітымі”, сталася патрэба любым коштам (толькі не выбачэньнем) адваёўваць назад страчаны на грантах грамадзкі аўтарытэт. Яны заблыталіся ў мане і тандэнтнай тэатральшчыне. Зь іх сьмяюцца разумныя беларускія юнакі і дзяўчаты. Таму яны зноў шукаюць інфармацыйнага паратунку ў засені Бел-Чырвона-Белага Сьцяга. Гэта, вядома, пахвальна. Але мы бачым такі тэатр не ўпершыню. І як цяпер паверыць у іхную шчырасць?

Янка Базыль



3. Крыжовае ішсьце. Народны Мэмарыял Куропаты.

ЗАБЫТАЯ СТАРОНКА БЕЛАРУСКАЙ ЦЫВІЛІЗАЦЫІ

6 лістапада 2007 г. Швэдская газэта „Sydsvenska Dagbladet” прыгадвае падзеі Трыццацігадовай вайны (1618-48). Днямі споўнілася роўна 375 гадоў з дня гібелі швэдскага караля Густава II Адольфа ў бітве пад Лютцэнам у Нямецчыне (1632 г.), а таксама 100 гадоў з дня адкрыцця ў Лютцэне швэдскай памятнай капліцы. Да юбілея прыўрочана выданьне дзвюх гістарычных кніг швэдскіх аўтараў, прысьвечаных той эпосе. Газэта распавядае пра эвалюцыю гістарычных ацэнак далёкіх падзеяў і лёсы гістарычных помнікаў. Швэдскія войскі падчас Трыццацігадовай вайны ваявалі ў Нямецчыне супраць кааліцыі Католіцкай Лігі. Перад Першай сусьветнай вайной прускі рэжым дазволіў пабудову швэдскай пратэстанцкай капліцы, падкрэсьліваючы германскасць швэдаў і пратэстанцкую салідарнасьць. У 1945 г. каплічка ў Лютцэне была ўнесена савецкай акупацыйнай адміністрацыяй ў сьпіс на зьнішчэньне як „помнік германскага мілітарызму”. На шчасьце, немцам удалося дамагчыся, каб каплічку выкрэсьлілі з чорнага сьпісу. Культурныя (і па-добраму хітрыя) дзеячы прадставілі маскоўцам Густава Адольфа як „нэўтральнага швэдскага караля”...

Наш камэнтар: На жаль, гэтыя круглыя даты засталіся па-за ўвагай беларускіх гісторыкаў. А ўспомніць ёсьць аб чым. Густаў II Адольф – наш „даўні знаёмец”. Менавіта супраць яго войскаў Вялікае Княства Літоўскае вяло доўгую вайну ў Лівоніі, якая скончылася ў 1629 годзе цяжкім для ВКЛ Альтмаркскім мірам. Кароль і вялікі князь Жыгімонт III Ваза ў той вайне змарнаваў сілы народаў Рэчы Паспалітай, спрабуючы вярнуць сабе швэдскую карону. Перамога беларускага войска пад камандваньнем Яна Кароля Хадкевіча над значна мацнейшым швэдскім войскам пад Кірхгольмам каля Рыгі (1605 г., пры бацьку Густава Адольфа – Карлу) – ярчэйшая старонка той няшчаснай для Беларусі вайны. Сустрэкаеш швэдскіх

інтэлектуалаў на Беларусі, то яны ўпэўнены, што іхнія продкі ваявалі ў Лівоніі супраць палякаў. Задача новага пакаленьня беларускіх гісторыкаў: вяртаць нашу гісторыю і культуру ў эўрапейскі кантэкст. Туды, дзе ёсьць сапраўднае месца беларускай цывілізацыі.

Валеры Буйвал

БЕЛАРУСАФОБСКАЯ АКЦЫЯ Ў МЕНСКУ

Стала вядома, што ў нашай сталіцы разгортваецца новая беларусафобская акцыя. Навучэнцы менскай школы №212 прынеслі бацькам новы загад школьнай адміністрацыі. Вучнёўскія сшыткі, на якіх напісана на дзяржаўнай мове „Сшытак”, павінны быць заменены на такой жа мадыфікацыі сшыткі, на якіх напісана „Тетрадь”.

Зразумела, што СШ №212 – „рускоязычная” як і абсалютная большасць навучальных устаноў пад антыбеларускім рэжымам. У апошнім адміністрацыйным загадзе адчуваецца, аднак, ня толькі нянавісьць да беларускай мовы і ўсяго беларускага, але таксама і люты страх перад нашай мовай і ўсім беларускім. Акупацкія „носіцелі разумнаго, добраго, вечнаго” спрабуюць вырваць з жыцця беларускіх дзяцей любоў, нават малую і эпизадную згадку пра нашу мову.

Хутчэй за ўсё правакацыя ў СШ №212 – гэта ня проста выбрык мясцовага дырэктара. Такім чынам рэжымам апрабоўваецца яшчэ адзін крок па русіфікацыі нашага народу і нашай адукацыі. Калі б такое здарылася ў палякаў або латышоў, то на наступны дзень усе да аднаго вучні прынеслі б у школу сшыткі з надпісамі выключна на нацыянальнай мове. Гэта быў бы выразны пратэст бацькоў і дзяцей. І ніводная з сем’яў не палічыла б такую дэманстрацыю нязначнай і несур’ёзнай. Акупанты адразу б адчулі халодны подых народнага супраціву.

У 1940-я гады (пасля вайны) расейцы паспрабавалі ўвесці ў польскіх школах расейскую мову навучання. То школьнікі закідалі маскоўскіх „носьбітаў добраго і вечнаго” чарнілкамі. Беларусы ж маўчаць і паспяшаюць у краму канцтавараў прыкупіць „тетрадей”.

З наступнага году час на Беларусі будзе вымярацца таксама выключна па-акупанцку. Нават у савецкія часы можна было купіць каляндар на беларускай мове. З 2008-га календары будуць толькі расейскія. Яшчэ ўлетку рэжымам была разагнана рэдакцыя папулярнага адрывага календара „Родны край”, які вызначаўся разнастайнасцю інфармацыі на розныя даты па гісторыі, культуры і навукі.

Янка Базыль.

ЧАРГОВЫЯ КРОКІ АНТЫБЕЛАРУСКАГА РЭЖЫМУ ПА ЛІКВІДАЦЬІ БЕЛАРУСКАЙ НАВУКІ

Ліквідацыя беларускай фундаментальнай навукі ад самага пачатку ёсць адзін з галоўных накіраваных удараў антыбеларускага рэжыму ў справе нацыянальнага вынішчэння Беларусі. Матывацыя, якую выкарыстоўваюць непрыяцелі, выглядае цалкам банальнай. Яна добра вядомая яшчэ за часы палітыкі Савецкага Саюза на „ўскраінах імперыі”. Гэта матывацыя „неадукаванага прагматызму” – патрабаваньне ад навукі непасрэднай сувязі з вытворчасцю і непасрэднай вытворчай аддачы навуковых даследаванняў. Такая матывацыя лёгка ўспрымаецца малакультурнымі людзьмі.

Аўтарытарызм, прысутнасць неасвечаных (і, галоўнае, антынацыянальных) асобаў у верхавіне прамаскоўскага рэжыму – усё гэта дало магчымасць Маскве лёгка пасеяць патрэбную ёй тэндэнцыю ў палітыцы лукашызму. Беларуская фундаментальная навука вынішчаецца. Распрацавана мэтадалёгія знішчэння па трох накірунках: адміністрацыйна-палітычным, сацыяльна-эканамічным і структуралігічным.

У Беларускай Нацыянальнай Акадэміі Навук створана бюракратычная вертыкаль, падпарадкаваная рэжымнай адміністрацыі, ліквідаваны шэраг навукова-даследчых інстытутаў, асяродкаў, даследчыцкіх тэмаў і накірункаў, скасаваная акадэмічная аўтаномія, выбарнасць, самастойнасць інстытутаў. Бюджэт і сродкі на навуку скарачаны да найніжэйшага мінімуму. Зніжана да абсурду аплата працы навукоўцаў, якіх загналі ў стан сацыяльнай галечы. Мэтанакіравана і пастаянна звальняюць з працы добрых вучоных і не даюць займацца даследчыцкай дзейнасцю вядомым і здольным навукоўцам-беларусам, асабліва маладым; пазбаўляюцца ад вучоных па палітычнай і ідэйнай прыкмеце.

Абдуманы, вынішчальны ўдар ськіраваны супраць грамадзка-гуманітарнай сфэры беларускай акадэмічнай навукі. Апошнія рэпрэсіі рэжыму, якія адбыліся тут у сярэдзіне лістапада, -- гэта ліквідацыя навукова-даследчага Інстытута Літаратуры імя Янкі Купалы. (Ліквідавалі шляхам фармальнага ўлучэння Інстытута літаратуры ў Інстытут мовазнаўства. Гэта такі мэтад ліквідацыі.)

Агульнавядомае палажэнне: нацыя ўзнімае тады, калі зьяўляецца нацыянальная літаратура і асэнсаваньне яе нацыяй. Няма літаратуры – няма й нацыі. Таму, побач з нішчэннем беларускай фундаментальнай навукі, мовы, гісторыі, адукацыі, моцны ўдар рэжым абрынуў на беларускую літаратуру. Схему выпрабаваная акупантамі яшчэ ў 20-х--30-х гадах. Іхнія дзеянні цяпер: траўля імя Васіля Быкава, зачыненне беларускіх выдавецтваў і часопісаў, захоп і рэквізіцыя Дома літаратара, ліквідацыя (раскол) Саюзу пісьменьнікаў, ліквідацыя Літфонду, бібліятэкі і архіву пісьменьнікаў і, нядаўна, -- ліквідацыя тэарытычнай лабараторыі і пазнаваўчай базы нацыянальнай літаратуры – навукова-даследчага Інстытута Беларускай Літаратуры імя Янкі Купалы Нацыянальнай Акадэміі Навук.

Мяркуючы па схеме нішчэння, акупанцкі рэжым (прынамсі тыя, хто гэта робяць), відаць, добра ведаць, што літаратура становіцца творчым чыннікам нацыі, калі пазнае сама сябе (дакладна па Гегелю). Гэта значыць – калі зьяўляецца тэорыя нацыянальнай літаратуры і літаратуразнаўства. Бяз гэтага самапазнання немагчыма самаідэнтыфікацыя працэсу і ўзвышэнне над правінцыянальнасцю, не адбываецца асягненне ідэалаў.

Тым часам у пуцінскай палітыцы ў Расеі (якая па схеме цяпер цалкам дублюе лукашыцкую) назіраецца якраз адваротная тэндэнцыя. Ня глядзячы на атмасферу агульнарасейскай карупцыі, хабарніцтва і рабаваньня, Масква ўкладвае вялікія сродкі ў развіццё фундаментальнай навукі, гуманітарнага сэктару, тэхналігічных даследаванняў. У канцы лістапада гэтага года бюджэтныя сродкі на фундаментальную навуку расейцы павялічылі ўдвая. Бюджэт расейскай фундаментальнай навукі цяпер другі па велічыні (пасля бюджэту на армію і ўзбраенні). Аднаводна ў два разы вырас бюджэт Расейскай Акадэміі Навук і зарплата вучоных. Стаўка робіцца на захаванне маладых кадраў і развіццё фундаментальных даследаванняў.

Рэакцыя беларускага грамадства на дзеянні рэжыму па ліквідацыі асноваў нацыянальнага развіцця выглядае ў цэлым адпаведнай ідэйнай тоеснасці ягонага ўнутранага становішча, якое, фактычна, не змянілася за апошнія, прынамсі, 70-80 гадоў. Калі казаць вобразна – гэта крыкі адзіночак на фоне маўчання астатніх. Беларусы ў большасці проста не разумеюць, што іх абдумана нішчаць як культурны народ. Не разумеюць, бо занятыя клопатам пра фізічнае існаванне.

Акупацыйная сістэма вынішчэння ў такіх умовах дзейнічае зладжана, бесперашкодна і беспакарана. І аказваецца, што беларусы ў гэтай сістэме самы ўдзельнічаюць у нішчэнні самых сябе (сваіх каштоўнасцяў і здабыткаў).

Задача барацьбы з антыбеларускім рэжымам, з расейскай імперскай палітыкай, пераплялася з праблемай культурнай самаідэнтыфікацыі і нацыянальнай сьведомасці постсавецкіх пакаленняў людзей. Прытым сьведомасны падзел незалежны ад узроўню адукацыі і сацыяльнага становішча ў грамадстве. Без істотных пераменаў у сфэры нацыянальна-культурнай сьведомасці беларусаў барацьба з рэжымам ня дасць выніку з прычыны неадэкватнага разуменьня падзеяў. На фармаваньні сьведомаснага стану асобы неабходна пастаянна засяроджвацца ўсялякаму беларускаму руху, усялякай беларускай арганізацыі, асяродку, ініцыятыве. Ёсць нацыянальныя каштоўнасці, правілы абароны якіх агульныя, неабходныя, салідарныя і абавязковыя для ўсіх у становішчы, калі супраць усіх праводзіцца палітыка нацыянальнага разбурэння.

Дзеля рэалізацыі палітычных мэтаў і партыйных праграмаў беларускае грамадства стаіць, перш за ўсё, перад неабходнасцю аб’яднання інтарэсаў на нацыянальна-культурнай плятформе беларускай салідарнасці ў абароне агульных каштоўнасцяў нацыі. З гэтага палажэння павінна б была выходзіць таксама ўсялякая партыйная палітыка беларускіх партыяў. Нацыянальна-культурнаму разбурэнню беларускага грамадства акупацыйным рэжымам можна супроцьпаставіць толькі грамадзкі адпор і нацыянальную салідарнасць людзей.

Зянон ПАЗЬНЯК

1 снежня 2007 г., Варшава

ШЛЯХ ДА СЯБЕ

(Выступ на кастрычніцкім Сойме Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ.)

Сённяшні Сойм адбываецца напярэдадні „Дзядоў” – важнай падзеі і даты беларускага жыцця і духоўнага існавання. Незабывайма, што ад Дзядоў і з Курапатаў пачалося новае Беларускае Адраджэньне. Нацыя паўстала, уваскрэсла з магілаў, дзе ўжо пахаваў быў яе рускі

імпэрыялізм. Адначасна гэтае месца зьяўляецца ўлікай і сьведчаньнем расейскага злачынства супраць чалавечтва, якое яны і цяперашнія іхнія „дасьледнікі” і „грамадзкія энтузіясты” імкнуцца сьпіхнуць то на Сталіна, то на „сталінізм”, то на „37-мы год”. Але мы ведаем, і гісторыя даказала гэта, што бальшавізм, камунізм, сталінізм – былі толькі формай рускага імпэрыялізму. Маскве не ўдасца схаваць свае злачынствы супраць чалавечтва ні за „камунізмам”, ні за Сталінам, ні за шырмай НКВД, колькі б там не хлусілі, колькі б не паганілі сваё злачыннае, а наша сьвятое месца Курапаты, колькі б не ламалі крыжоў. Сымвалы, якія яднаюць кроў мільёнаў нявінна забітых, і якія ўвайшлі ў памяць і сэрца народа – зьнішчыць немагчыма. Форма іх будзе аднаўляцца і множыцца датуль, дакуль жывуць людзі.

Зараз, зламаны тьдзень таму Беларускі Крыж Пакуты ў Курапатах, на рэстаўрацыі. На Дзяды ён будзе адноўлены. Грамадзкі Камітэт па аднаўленьні Крыжа, сябры нашай Партыі БНР і беларускія майстры гэта зробіць.

Другая тэма бягучага моманту, якую я хацеў бы закрануць у выступе – гэта чарговае чатырохгадзіннае гаварэньне А. Лукашэнкі перад расейскімі журналістамі 12 кастрычніка. Тыпаж і культуру Лукашэнкі ўжо ўсе добра ведаюць. Таму я не стану тут казаць ні пра яго пэрманэнтнае русацянства, беларусафобства і псіхічную неадэкватнасьць. Усё гэта не навіна ў палітыцы і не перашкаджае яму трымаць уладу. (Псіхічная неадэкватнасьць і самадурства – гэта ўвогуле традыцыя рускай палітыкі. У Беларусі за ўсю гісторыю ВКЛ, БНР і нават БССР такога кшталту кіраўнікоў не існавала).

Тэматыка і доўгае гаварэньне Лукашэнкі – гэта адностраваньне ягонага змаганьня з Пуціным у барацьбе за ўладу, дзе актыўным і стратэгічным бокам выступае якраз Пуцін, які ня ськідвае з дарогі шансы застацца прэзыдэнтам Расеі праз захоп Беларусі (рэфэрэндум, прыняцьце Канстытуцыйнага Акту, ці застрашваньне, зламаны суперніка і прымус да капітуляцыі). Псіхалёгія гэбізму абмежаваная і прымітыўная, але падступнасьць і непераборлівасьць у сродках неабмежавальныя.

Гаварэньне 12-га кастрычніка было падрыхтавана „загадкавымі” візытамі да Лукашэнкі Селязнёва, Абрамовіча і іншых экзатычных расейскіх асобаў. Складваецца ўражаньне, што Лукашэнку разыгрываюць, каб уцягнуць у нейкае дзеянне (скажам, напрыклад, ў рэфэрэндум аб Канстытуцыйным Акце Расеі і Беларусі разам з выбарамі ў Думу і т.п.). На карысьць гэтага меркаваньня гаворыць крытыка ім асобы і дзеяньняў Пуціна і ілюзія, што ў Расеі ёсьць нейкія моцныя антыпуцінскія сілы, якія вынесуць яго (Лукашэнку) на вяршыню хвалі. У рэальнасьці гэта ня так. Ілюзія антыпуцінскай сілы ў Расеі і наскок на крамлёўскага суперніка маглі быць справакаваны самым супернікам, каб уцягнуць „аб’ект” у патрэбную крамлёўскую справу, дзе параза „аб’екта” будзе дружна забяспечана.

Складваецца ўражаньне, што ідзе гэбоўская войначка – хто каго абдурьць. Ваююць за ўладу, але ахвярай намечлі Беларусь. Хутчэй за ўсё, што „войначка” кончыцца нічым. Але сутнасьць яе мы павінны ведаць. Бо пакуль існуе рэжым Лукашэнкі, імпэрская Расея і расейскі гэбізм, лёс Беларусі і беларускай культуры заўсёды ў небяспецы.

11-га кастрычніка адбылася падзея, якая прайшла ў рэжымнай Беларусі незаўважанай, але патрабуе тым больш беларускай ацэнкі. Раздача прэміі Нобэля. Мае назіраньні за дзейнасьцю Нобэлеўскага камітэту па літаратуры цалкам супадаюць з думкамі самых рэзкіх крытыкаў гэтае цяперашняе арганізацыі. І справа нават не ў палітыканстве, кан’юнктуры і густаўшчыне. Там даўно страчаныя высокія крытэрыі добрага, сьветлага, чыстага і прыўкраснага. Збочаныя ўяўленьні пра асобу і творчасць дамінуюць у тым звужаным левым асяроддзі дасьведчаных знаўцаў. Письменьнікам хрысьціянскага накірунку, чыя творчасць увабрала б у сябе драму нацыянальнага існаваньня і лёсы народу, характава формы, слова і вобразу над вечнасьцю быцця, асэнсаваньне якога блізкае кожнаму культурнаму чалавеку Зямлі, – такім письменнікам дарога зачыненая. Геніі такога кшталту ня маюць шансаў стаць лаўрыатамі прэміі Нобэля. Вялікі наш нацыянальны паэт Ры-

гор Барадулін магчыма пра гэта й няведаў. Ягонья „КСТЫ”, ягонае паэзія апошняга часу занадта хрысьціянская, занадта глыбокая і высокая для ўяўленьняў лібэральных спэцоў. Ня кожны беларус, нават той, што лямантуе за „эўрапейскія каштоўнасьці”, ведае, што такое Захад і гэтая цяперашняя „Эўропа”. Рыгор Барадулін ёсьць нязьменны сябра Сойму Беларускага Народнага Фронту, у Бога верыць ды піша пра Ісуса Хрыста – які Нобэль? Гэта даўно не адпавядае цяперашнім бязбожным „эўрапейскім каштоўнасьцям” і лібэральнай эрзац-эстэтыцы.

Памятаю, што Васіль Быкаў (а ён быў мудрым чалавекам) даволі абыякава і цалкам без энтузіязму ставіўся да магчымасьці выставіць ягоную кандыдатуру на прэмію Нобэля. Мне нават здавалася, што ён гэтага не хацеў.

Некалі я задумваўся, чаму Папа Рымскі Ян Павал II не адмовіўся, калі яго выставілі на прэмію Нобэля. Найвялікшы чалавек ХХ стагоддзя – яму не патрэбная ніякая прэмія. Тым ня менш Папа дзіўна змаўчаў, каб нобэлеўскія „спэцы” яго „пракінулі” на карысьць нейкай невядомай асобы (не памятаю ўжо і якой). Пазьней я зразумеў, што гэтым самым Папа прадбачліва засьведчыў узровень і якасьць Нобэлеўскага камітэту, каб людзі ня мелі ілюзіяў і не жылі мінулым прэстыжам арганізацыі, якая рэгрэсіруе разам з бязбожжам і ўсімі абставінамі, што стварыліся ў Заходняй Эўропе.

Сёньня, 14 кастрычніка, падстаўная апазыцыя якраз робіць так званы „эўрапейскі марш” пад чужымі сінімі сыягамі. Дманстрацыю па падказцы Брусэля наладзілі за „исполнение 12 предложений ЕС”, „за европейские ценности” і „за диалог власти и оппозиции”. (Успомнім, як так з званана „дыялогу ўлады і апазыцыі” Ганс Вік разам з КГБ пачалі ў 1998 годзе развальваць Беларускі Народны Фронт і ствараць неадраджэнскую прамаскоўска-брусэльскую апазыцыю). Ён жа (Вік) і навучыў іх ссаць – атрымліваць фінансаваньне з-за мяжы („Прадажнае цялятка дзье каровы сьсе”).

Сімтаматычна, што напярэдадні „эўрамаршу” другі „брусэлец”, Мілінкевіч, аб’явіў пра стварэньне „Савета Эўрапейскай інтэграцыі”, куды па ягоных словах увайшлі „лучшие умы республики” і „совет мудрецов” – гэта Тацьцяна Процька, Людзьмія Гразнова, Алесь Міхалевіч, Пётра Марцаў, Вячаслаў Хадасоўскі і г.д. (ня ведаю, ці ёсьць там спадары Скрабэц з Фраловым. Але думаю, што ёсьць). „Совет мудрацоў” тым часам заявіў, што „идея европейской интеграции выбрана не в качестве цели, но как ценность, на основе которой можно объединить людей”. Удмайцеся толькі ў гэтую „мудрую” білеберду – аб’яднаць людзей на каштоўнасьці, якая ня ёсьць мэтай і, значыць, недасягаецца. Што было б, каб у 80-х нехта сказаў: „аб’ядноўваемся на незалежнасьці, але гэта ня мэта і за яе не змагаемся”.

Былі, праўда, і тады такія разумнікі „за Беларусь бяз Беларусі”, але мы зь імі не дырымоніліся – выставілі каленам – і канец. Цяпер у міязмах рэжыму яны аджылі зноў. Выкарыстоўваць любую дэмагогію, любое глупства, толькі б далей ад нацыянальна-вызвольнай барацьбы, ад беларускага адраджэньня, ад барацьбы за сапраўдную незалежнасьць і нацыянальны каштоўнасьці, якія рэжым топча і абплёўвае кожны дзень. „Аб’ядноўваемся, маўляў, з рускай „дэмакратыяй”, лучымся на „эўрапейскіх каштоўнасьцях”, яднаемся на „эўрапейскай інтэграцыі”, „на правах чалавека” і г.д. пастаянна крычаць гэтыя праплочаныя клікуны, блытаючы некаторых беларусаў і заводзячы іх у сыяпы завулак.

Для гэтых заблытаных людзей я б сказаў наступнае:

Яднацца беларусам трэба на сваім. На чужым не яднаюцца. Нам ня трэба ісьці ў Эўропу, бо Эўропа ёсьць мы. Мы самы Эўропа, і дэмакратыю, адлюстраваную ў праве (Статут ВКЛ) мелі ўжо ў 16 стагоддзі. Цяпер жа „шлях у Эўропу” – гэта павінен быць для нас – шлях да сябе самых, гэта ёсьць шлях да Беларусі (а не да Хаўеры Саляны).

Гэта ёсьць Беларускі шлях да нашых вытокаў і да нашай народнай годнасьці. Толькі прайшоўшы гэты шлях пад нацыянальным беларускім сыягам (пад сваім, а не чужым), мы асягнем будучыню і збудуем нашу дэмакратыю, якая будзе эўрапейскай беларускай, але не брусэльскай ці амстэрдамскай. Нам ёсьць чаму вучыцца ў самых сябе.

Толькі на падставе павагі да сваёй нацыянальнай годнасьці, да сваіх людзей і да прынцыпаў дэмакратыі, успрынятых гэтымі людзьмі (!) мы павінны наладжваць дачыненні з Заходняй Эўропай і з усім сьветам.

Беларускія нацыянальныя палітыкі мусяць, аднак, думаць далёка наперад. Заходне-эўрапейская цывілізацыя на парозе глыбокага сістэмнага і ідэйна-сацыяльнага крызісу, які вядзе да распаду, і выхаду зь якога на сёньняшні дзень ніхто ня бачыць. Ня ўлічваць гэтую цывілізацыйную дынаміку і перамены – нельга. Ідэя лучнасьці Цэнтральнай і Усходняй Эўропы вакол Беларусі, Украіны і Польшчы будзе рабіцца што раз больш актуальнай як спосаб пазьбегнуць эўрапейскага крызісу і катастрофы. Але засьцерагаючыся з Захаду, мы мусім цяпер уратаваць Беларусь з Усходу. І ніхто, акрамя нас, беларусаў, ня здольны гэта зрабіць.

Зянон Пазьняк

Старшыня Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ

14 кастрычніка 2007 г.

„УСЮ ДРЭНЬ – У БЕЛАРУСЬ”

2 верасня БТ, захлынаючыся аптымізмам, прадэманстравала сюжэт са Шклова. „Родіна пераго прэзідэнта” рыхтуецца стацца „століцай культуры рэспублікі” на наступны год. Але не яму, не „первому” прысьвечана манументальная экспазыцыя ў мясцовым краязнаўчым музэі.

Рэжымныя эстэты выкапалі з гарадзкіх аналаў мала каму вядомую раней, але каларытную постаць. На прыканцы 18-га стагоддзя Кацярына II падарыла Шклоў аднаму са сваіх каханкаў – сэрбскаму афіцэру Зорычу, вядомаму сваімі амурнымі прыгодамі і жувальніцтвам. Зорыч куражыўся і ў Шклове, бавіўся ў прыгонны тэатр і дакуражыўся да таго, што тэрмінова вымушаны быў уцякаць за мяжу ў адных кальсонах. Але пра гэта не распавядае нам новая экспазыцыя музэя, дзе ёсьць нават помнік сэрбскаму жуліку. Усё на экспазыцыі „чынна і бласлаўна”.

Антыбеларускае акупанцкае мэрацье ўжо шэраг гадоў пануе ў музэйнай справе нашай краіны. Мы ўжо пісалі на старонцы rbpf.org аб тым, як у гомельскім абласным музэі ўслаўляюцца расейскія цары і іхнія сатрапы, што душылі Беларускае народ: Паскевіч, Румянцаў-Задунайскі. У беларускіх гарадах антынародны рэжым увекавечвае памяць не нацыянальных герояў і геніяў, а акупанцкую расейскую навалач, пра якую нават у Расеі ніхто даўно не згадвае, бо сорамна. Усю сваю брыдоту мабілізавала імперыя: эстрадную папсу, камсамолію, выдавецкую макулатуру... Чарга дайшла да старадаўніх прайдзісьветаў, якіх выцягнулі з запаленых закуткаў „вельмі русскай культуры”.

Янка Базыль

АКЦЫЯ МАСКОЎСКІХ БАЦЮШАК

3 верасня 2007 г. Французская газэта „Le Figaro” паведамляе з Італіі. У мястэчку Кастэль Гандольфа 300 тысячаў маладых католікаў з усяго сьвету сустрэліся з Папай Рымскім Бэнэдыктам XVI. Яны маліліся разам, сьпявалі рэлігійныя гімны, абмяркоўвалі праблемы сучаснага сьвету і гістарычную мінуўшчыну. Папа заклікаў да выратаваньня нашай плянэты, падкрэсьліў важнасьць аховы навакольнага асяроддзя.

Наш камэнтар: У прынцыпе гэта была адна з тыповых, добра падрыхтаваных і арганізаваных сустрэчаў панціфіка з вернікамі. Дакладна вядома, што нікога на такіх імпрэзах не заганяюць прымусам. У імпрэскай арганізацыі пад абрэвіятурай РПЦ нэрвова калоцяцца рукі ад посьпехаў Касьцёла, бо пасьля пэўнага пэрыяду моды ад лубянскіх бацюшак адварнулася моладзь.

Няма нічога дзіўнага: маладыя сэрцам адчулі фальш і ўбачылі сапраўдную сутнасьць „праваславной арганізацыі” (як трапна назваў РПЦ Лукашэнка). Што б ні ўтварыла гэтая „аганізацыя” на Беларусі, усё – зьдзек і абсурд. Нядаўна БТ на працягу некалькіх дзён раскручвала рэжымны сюжэт: „В Белоруссию придут мощи одного из самых знаменитых православных святых – князя Владимира-крестителя Руси. Ожидаются большие торжества в посёлке Привольный под Минском...”

Фармальнае задумка бацюшак зразумелая: выразна чытаецца гістарычная паралель даўняга „Владіміра” з цяперашнім крамлёўскім „Владіміром Владіміравічам.” Беларусы былі ашалолены: РПЦ заклікала пакланяцца парэшткам паганскага дзеяча, які спаліў наш Полацк, забіў князя Рагвалода і тысячы палачанаў, і на працягу свайго жыцьця натварыў безліч іншых злачынстваў. Потым, праўда, па палітычных меркаваньнях адмовіўся ад паганства. Але мы тут пры чым?! Нягледзячы на шумную рэжымную акцыю РПЦ правалілася. Нават БТ вымушана была прызнацца: „На поклонение мощам святого Владимира в посёлке Привольный собрались десятки человек...”

Беларусы ведаюць: праваслаўную традыцыю на нашай зямлі павінна адраджаць Беларускае нацыянальнае Праваслаўнае Царква, а не маскоўскі кагэбісцкі сурагат.

Валеры Буйвал

ПРАЗ САЛІДАРНАСЬЦЬ ДА АДРАДЖЭНЬНЯ

У сераду, 24 кастрычніка, у Інтэрнэце на вэб-сайце Свабоды адбылася онлайн-канфэрэнцыя з выканаўцам абавязкаў старшыні Кансэрватыўна-Хрысьціянскай партыі Беларускага Народнага Фронту Юры Беленькім.

Юры Беленькі

Нарадзіўся 5 мая 1960 г. у Менску ў сям’і рабочых. Беларус. У 1982 г. закончыў Беларускае дзяржаўнае інстытут народнай гаспадаркі па спецыяльнасьці „Фінансы і крэдыт”. У 1982-84 гг. працаваў кантралёрам-рэвізорам кантрольна-рэвізійнага ўпраўленьня міністэрства фінансаў Беларусі. У 1984-86 гг. служыў у арміі. Афіцэр рэзэрвы. У 1986-1995 гг. працаваў на прадпрыемствах канцэрна „Амкадор” у Менску: начальнікам фінансаванага аддзела заводу „Ударнік”, намесьнікам генэральнага дырэктара ТАА „Амкадор-Траст”. Па накіраваньню прадпрыемства прайшоў курсы навучаньня: ў 1990 г. у Англіі па банкаўскай справе і фінансах, у 1994 г. – у Нямеччыне па пытаньнях сыстэмных трансфармацыяў эканомікі. Сябра Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” з самага пачатку існаваньня Фронту ў 1988 г. У 1990 г. быў абраны дэпутатам Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь 12-га скліканьня і дэпутатам Менскага гарадзкага савета. Працаваў у складзе Апазыцыі Беларускага Народнага Фронту ў Вярхоўным Савеце Беларусі. Адзін з аўтараў „Канцэпцыі эканамічнай рэформы ў Беларусі”, распрацаванай і прадстаўленай Беларускаім Народным Фронтам. Уваходзіў у склад Ценевага Кабінэту Апазыцыі БНФ, у красавіку 1995 г. браў удзел у галадоўцы дэпутатаў БНФ супраць ініцыяванага Лукашэнкам рэфэрэндуму. З 1995 г. на цяперашні час зьяўляецца намесьнікам старшыні Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі БНФ, выканаўцам абавязкаў у Беларусі старшыні Фронту і КХП-БНФ.

Пытаньні слухачоў радыё Свабода і адказы Юрыя Беленькага (скарочана):

Паважаны, спадар Юрась! Я, сябра Партыі БНФ з 1995 года, толькі таго БНФ які існаваў да 1999 году. Маю пасьведчаньне, падпісанага Зянонам Пазьняком, чым вельмі ганаруся. Але. Мне незразумела чаму старшыня БНФ выкрэсьліў імя адданых і сумленых

сяброў Фортну ў тым ліку і мяне з майёй жонкай Галінай Арыёменка. Мы шчыра падтрымліваем нацыянальную ідэю і як можам змагаем-ся за яе тут ў эміграцыі. Мы падзяляем думку аб небяспецы з Ўсходу. Мы вельмі не задаволены дзейнасцю АДС і В.Вячоркі, ў прыватнасці. Аднак нам не зразумела чаму мы не патрэбны і З.Пазьняку у справе змаганьня за вольную, квітнюючую Беларусь. На ўсе нашы звароты да яго мы не атрымалі ніводнага адказу. Лічым, што патрэбна аб'яднаць намаганьні нашых палітычных ўцекачоў ў Эўропе. Бо аднымі дэкларацыямі перамогі не атрымаць. Пры жаданьні З Пазьняк ў стане быць гэта зрабіць даўно, аднак відаць гэта яму не патрэбна. Ад гэтага вельмі балюча і крыўдна за нашых землякоў: З павагай. Яўген Мурашка. Нямецчына.

Спадар Яўген, давайце па-шчырасьці – Вы выкрэсьлілі з БНФ сябе самі, калі сталі на пазыцыю чужога па духу і сутнасці Фронту прагматызму абвешчаную тады, ў 1999 годзе сп. Вячоркам ды ягонымі калегамі „прагматыкамі” новай плятформай для БНФ. Памятаеце абяцанкі: „Будуць стаўкі, офісы, кампутары”” Абячаюць сур’ёзныя людзі!” І зрабіць для гэтага трэба нейкую дробязь – адхіліць ад старшынства Пазьняка! Калі ж не удалося гэтае рэалізаваць – пайшлі на прамы падлог і хлусьню. Але 30-ці срэбранікаў хапіла толькі на тое для чаго яны прызначаліся – для расколу Фронту, для здрады. Вы не атрымалі таго што Вам абяцалі, вось і крыўдуеце на Вячорку. Але чаго ж Вы чакалі? Прагматызм у палітыцы (засірнае ў падручнікі па паліталёгіі) гэта тое што ў побыце называюць звычайным шкурніцтвам.

Сёньня Вы апэлюеце да Язона Пазьняка, чалавека, які стаіць на плятформе маральнасці ў палітыцы. Чаму Вы да яго звяртаецеся? Вы пераканаліся ў праўдзівасьці ягонай пазыцыі, хочаце далучыцца, як Вы пішаце, да змаганьня за нацыянальную ідэю? Дык рабіце гэта ў адпаведнасці з гэтай ідэяй ды маральлю, будзьце паслядоўным. Публічна распавядзіце пра дзеянні „прагматыкаў” па развале Фронту, пра сапраўдную, „прагматычную” матывацыю іхных дзеянняў. А найперш, раскрыйце грамадзтву праўду пра механізмы правядзеньня ў 1999 годзе правакацыйнай кампаніі арганізаванай В. Ганчаром пад назвай „Альтэрнатыўныя выбары прэзідэнта”, у якой Вам была адведзеная не апошняя роля. У палітыцы, як прынамсі і ў жыцці, гэта адзіны шлях каб выходзіць з падобных сытуацыяў. Інакш Вашыя звароты да старшыні Фронту выглядаюць як няшчырыя і ня маюць даверу.

Як можна называць нашу апазыцыю „так званай”, яе найлепшыя прадстаўнікі зьніклі бязь вестак, лідэры і актывісты сядзяць у турмах, ідуць над міліцэйскія дубінкі на кожнай акцыі, а ваш „лідэр” вырашыў „змагання” за мяжой, што і робіць апошнія 10 год. А калі вашы актывісты на вашых жа дадзеных сабралі 120 тысяч подпісаў за яго рэгістрацыю, ён адмовіўся надаваць іх у выбаркам, бо не хацеў прыляжаць на Беларусі і ісці на Плошчу 19 сакавіка.

Вызначэнне „так званая апазыцыя” можна замяніць на паліткарэктнае, з эўрапейскага лексыкону, прынамсі як прапанавала пару гадоў таму адна незалежная газэта вызначэнне „хатняя апазыцыя”, ці менш паліткарэктнае „прыдворная апазыцыя”, можна шчыра, як вызначыла сябе самое спн. Абрамава „прарасейская апазыцыя”, ці салідна, як прапанаваў сп. Пуцін, „канструктыўная оппозіцыя”. Мне здаецца, больш адпавядае сутнасці гэтай апазыцыі вызначэнне „прамаскоўская апазыцыя”. Бо кіраўнікі гэтай апазыцыі час ад часу ездзяць ў Маскву, праводзяць закрытыя сустрэчы ў СВОПе (Совет по внешней і оборонной палітыке), пэрыядычна робяць заявы, што калі яны прыйдуць да ўлады ў Беларусі, то працэс інтэграцыі з Расеяй пойдзе нашмат хутчэй (сп. Лябедзька ды іншыя). Хаця мае права на жыццё і „прыдворная”. У 1999-2000 г.г. спадары Вячорка, Статкевіч, Лебедзька, Хадька ды іншыя вялі на працягу года сакрэтныя перамовы ў півярні „Ракаўскі бровар” з прадстаўнікамі лукашэнкаўскага рэжыму. Не дзень, не два, не нават месяц, цэлы год! Пра што цэлы год можна было ў таямніцы ад беларускага грамадзтва, як прынамсі, спадары Вячорка і Хадька і ў таямніцы ад калег па Фронту, дамаўляцца з рэжымам? Пра маршы на Бангалор? Пра супольныя дзеянні супраць нацыянальна-вызвольнага руху? Пра палітбзнэс? Маўча-

ць да гэтае пары. Толькі аднойчы сп. Лукашэнка трошчкі прыадчыніў таямніцу, памятаеце ягоны выгук да свайго папличніка па выбарах 1994 года сп. Лябедзькі : „Ну какой с тебя Толя министр иностранных дел?”

ФСБ забіла лідэраў нацыянальна-вызвольных рухаў, такіх як Чарнавіл, Гамсахурдзія, Дудаеў... У верасні-кастрычніку 1995 года мы ведалі, што створана спэцпадраздзяленне па ліквідацыі Язона Пазьняка. Па сцэнары забойства лідэра Фронту павінна было быць прадстаўлена як справа рук самых фронтаўцаў „пры непрыгожых абставінах”. Ставілася мэта не толькі забіць старшыню БНФ, але і зганьбіць і яго, і Фронт. Дзякаваць Богу, гэтыя пляны праваліліся. А выдатны аналітычны розум сп. Пазьняка ды ягоная воля працуюць на Беларусь. Прынамсі, колькі разоў, ў розных варыяцыях даходзіла інфармацыя пра тое якую злосьць у рэжыму выклікае тая акалічнасць, што яны ня могуць дастаць Пазьняка.

Шаноўны спадар Беленькі, даўно падтрымліваю палітычныя мэты ды ідэалы Кансэрватыўна-Хрысьціянскай партыі БНФ, ды хацеў бы далучыцца да партыі. Якім чынам я магу стаць сябрам Кансэрватыўна-Хрысьціянскай партыі БНФ?

На нашых сайтах ёсць э-мэйлы, скантактуемяся.

Колькі сяброў вашай партыі за апошні час былі затрыманы за працу з насельніцтвам (арганізацыя масавых акцый, рапаўсюд улётка)

Асабіста я апошні раз атрымаў «суткі» з фармулёўкай суда за арганізацыю несанкцыянаванага мітыngu на Кастрычніцкай плошчы (15 сутак) ў красавіку летась. Разам са мной на нарах на Акрэсьціна ў адной камэры былі два сябры і два прыхільнікі нашай партыі. Мы нацэльваем сябраў партыі, асабліва моладзь, на тое каб па-магчымасьці пазьбягаць затрыманняў, нам патрыбны не затрыманьні а вынікі ад працы. Калі ж сябра Партыі, ці прыхільнік трапляе пад рэпрэсіі, робім усё магчымае, каб абараніць яго. У той жа час мы з вялікай павагай ставімся да людзей, якія выбралі шлях адкрытага самаахвярнага змаганьня. Як прыклад – мужнае змаганьне светлай памяці Уладзімера Плешчанкі.

Чым Кансэрватыўна-Хрысьціянская Партыя зараз займаецца на ніве Адраджэньня? Ці займаецца Кансэрватыўна-Хрысьціянская Партыя беларускімі культурніцкімі суполкамі, якія былі на Беларусі шырока распаўсюджаныя ад пачатку да сярэдзіны дзевяностых. Чаму і куды на Вашую думку яны зьніклі? Няўжо справа Беларуска-Адраджэньня ўжо завершаная?

Уся нашая палітычная дзейнасць як у вузкім, чыста палітычным рэчышчы, так і ў шырокім яе значэнні накіраваная на Адраджэньне. Беларуская палітыка можа быць эфектыўнай тады, калі ў яе ёсць беларускае духоўнае і культурніцкае апірышча ў грамадзтве. З другога боку чыста палітычныя мэтады мусяць быць накіраваныя на адраджэньне мовы і культуры. Тут ёсць рух у двух накірунках Як прыклад, нашая апошняя праграма па барацьбе з гвалтоўнай асіміляцыяй беларусаў, якая атрымала высокую ацэнку сярод адраджэнскіх колаў як ў Беларусі так і ў беларускага замежжа. Што тычыцца культурніцкіх суполак, гэта можа быць адна з формаў беларускай працы, трэба шукаць і новыя эфектыўныя формы, шырокія магчымасьці дзеля гэтага дае інтэрнэт. Канечне справа Беларускага Адраджэньня не завершаная. Трэба салідарна і аддана працаваць дзеля гэтае сьвятое мэты.

Кіраўнік Кансэрватыўна-Хрысьціянскае Партыі Язюн Пазьняк знаходзіцца зараз за межамі Беларусі. Як гэта ўплывае на магчымасьць кіраваць партыяй? Якія ўладныя сувадносінны паміж Язюнам Пазьняком ды яго намесьнікамі на Беларусі?

Сучасныя сродкі камунікацыі дазваляюць эфектыўна кіраваць партыяй. Язюн Пазьняк абраны старшынём партыі, зьезд абраў двух намесьнікаў старшыні, Сяргея Папкова і Юрыя Беленькага. Па прапанове старшыні Партыі Юрыя Беленькі зацьвержаны Соймам партыі выканаўцам абавязкаў старшыні Партыі ў Беларусі.

Якія, на Вашую думку, вагу ды палітычны ўплыў мае Кансэрватыўна-Хрысьціянская Партыя БНФ на Беларусі? Якія Вы бачыце магчымасьці для пашырэння ўплыву ды ў якой вобласці грамадзкага жыцця?

Не зусім карэктна даваць ацэнку вагі партыі, адным з кіраўнікоў якой ты зьбіраешся. Пашырэнне ўплыву можа адбыцца толькі праз працу, сыстэмную, штодзённую, крапатлівую працу. Пры гэтым трэба мець мужнасць стаяць на сваім незалежна ад палітычнай кан'юктуры, дзеянні непрыцяляю ды спакусам саступіць ад стратэгіі у бок тактыкі. І трэба любіць Беларусь.

Беларускае Адраджэнне магчымае ў выпадку прыходу Кансэрватыўна-Хрысціянскае Партыі да ўлады праз інстытуцыянальны зьмены. Але ж легальны прыход да ўлады немагчымы пад акупацыяй. Беларускае Адраджэнне магчыма фарсіраваць праз сыстэму беларускіх суполак ды распаўсюд беларускасці, беларускай культуры ды мовы, беларускага нацыяналістычнага светапогляду ў грамадстве. Ці разумее гэта шануюнае кіраўніцтва Кансэрватыўна-Хрысціянскае Партыі БНФ? Якія крокі Вы збіраецеся рабіць у гэтым накірунку?

Мы разумеем жыццёвую неабходнасць Беларускага Адраджэння. І робім усё магчымае, што ў нашых сілах. Адным з праграмных накірункаў нашай дзейнасці ёсць і палітычная асвета насельніцтва.

Што Вы мяркуеце пра дзейнасць беларускіх нацыяналістаў пад нямецкай акупацыяй?

І пад нямецкай акупацыяй і пад адкрытай расейскай і пад сённяшняй унутранай расейскай былі і ёсць шчырыя рупліўцы нівы беларускай, вялікая ім пашана. Можна прывесці словы Васіля Быкава пра беларускіх настаўнікаў, якія пад нямецкай акупацыяй не дазволілі здурнець цэламу пакаленьню.

Якім чынам мы можам даведацца імёны тых, каго забіла маскоўскае НКВД у Курапатах?

Усталяваць беларускую ўладу ў Беларусі.

Чаму, на Вашую думку Лукашэнка лічыць нацыяналізм „страшным злом”. Зь якой мэтай ён ілжэ беларускаму народу пра беларускі нацыяналізм?

Расейскія спецслужбы прывялі Лукашэнку да ўлады ў Беларусі. Кліент выконвае волю гаспадароў.

Хто яны, на вашу думку? Тыя, хто паскудзяць крыжы ды помнікі ў Курапатах? Чаму адчуваюць сваю поўную беспакаранасць пад акупацыйным рэжымам? Няўжо так будзе заўсёды?

Канечне, заўсёды так ня будзе. Пасля таго, як беларусы ліквідуюць акупацыйны рэжым заказчыкі і выканаўцы вандальскіх акцыяў панясуць адказнасць ў адпаведнасці з заканадаўствам Беларускай Дзяржавы.

Як вы ставіцеся да прафанацыйнае дзейнасці афіцыйнай апазыцыі на чале зь Мілінкевічам ды Калякіным?

25 сакавіка 2006 года я і быў сьведкам таго, як Мілінкевіч адвядзіў людзей з плошчы Каліноўскага. Гэтую сцэну, прынамсі назіралі і журналісты РС спадары Глод і Карбалевіч. Я тады звярнуў іхнюю ўвагу на дзеянні „апазыцыянэра” і папрасіў расказаць аб убачаным радыёслухачам. Не расказалі. Тады ўдалося задаць пытаньне сп. Вячорку, што значыць гэты адвод. Атрымаў адказ, маўляў, такое рашэнне напярэдадні прыняў штаб. А ўвогуле свае ацэнкі накіраваў прамаскоўскай апазыцыі я ўжо выказаў. Пра кіраўніка выбарчага штабу Мілінкевіча, кіраўніка камуністычнай партыі сп. Калякіна: калі нейкая партыя пасля таго, што вядома пра злачынствы расейскіх камуністаў і нямецкіх фашыстаў, успрымае на сябе назоў гэтых злачынных арганізацый, яна прымае на сябе палітычную адказнасць за гэтыя злачынствы...

Афіцыйная апазыцыя атрымлівае на працягу апошніх дзесяці год істотную фінансавую падмогу з замежжя? Ці зрабілі яны хоць нешта для беларускай справы ды Беларускага Адраджэння на гэтыя зрошні?

На гэтае пытаньне хай яны адкажуць самі.

Справаваў знайсці Ваш офіс, але на жаль не знайшоў (згодна савецкай традыцыі на дамах проста адсутнічаюць шыльды з назовам вуліцы ды нумарам дома). Ці не маглі б Вы размясьціць на сайце ману, як знайсці Ваш офіс?

Наш офіс па адрасе Варважэні,8, быў атрыманы дзякуючы вялізарным намаганням і дэпутатскаму статусу Зянона Пазьняка (у ВярохунымСа-

весе) і Галіны Вашчанкі (Пазьняк) (у Менгарсавеце). У 1999 годзе па бандытску, у начы, зламаўшы замкі, яго захапілі людзі, якімі сёння кіруе сп. В.Вячорка. Непасрэдна кіраваў захопам офісу Вячаслаў Сіўчык. Глыбінны сэнс апэрацыі, пэўна, быў у тым каб распачаць бойку з наступным пракручваньнем аднятых кадраў на БТ. Такі сцэнар быў рэалізаваны ва Ўкраіне ў дачыненні да Руху і меў для яго катастрафічны наступствы. У Беларусі гэты сцэнар праваліўся. З ўсяго што атрымалі спецслужбы, дык гэта толькі магчымае перахопленне нашую паштовую карэспандэнцыю ды браць пад кантроль людзей якія прыходзяць «у фронт»...

Калі хочаце сустрэцца, то прапаную зноў-такі праз э-мэйл ды тэлефон.

Гвалтоўная беларусізацыя беларусаў пры дапамозе іх роднай беларускай мовы нанесла толькі шкоду на пачатку дзевяностых ды адштурхнула расейскамоўных беларусаў ад беларускай справы. А што Вы думаеце на гэты конт?

Думаю, што Вы міжволі паўтараеце байку, зьяпаную на Лубянцы.

Успомніце, як ва ўмовах адноснай свабоды наперад ірванула беларуская калтура, тыя ж Раінчык з Ханком стваралі выдатныя творы. Якія выдатныя кніжныя серыі сталі друкавацца, нават стадыён «Дынама» быў цалкам запоўнены заўзятарамі і расквечаны нацыянальнымі БелЧырвона-Белымі Сьцягамі пад час гульні нацыянальнай футбольнай зборнай! І ў процівагу – стан прыдушанасці беларускага грамадства сёння.

Ці выступаеце Вы за самастойнасць праваслаўнай ды каталіцкай царквы на Беларусі?

РПЦ ёсць структура Лубянкі якая дзейнічае супраць Беларускай Дзяржавы, праводзіць палітыку русіфікацыі і асіміляцыі. Беларусы адноўляць дзейнасць сваёй Беларускай аўтакефальнай царквы. Каталіцкая царква у Беларусі праводзіць вельмі важную працу па духоўнаму адраджэнню народа.

Што рабіла ды робіць Кансэрватыўна-Хрысціянская Партыя ў справе распаўсюду хрысціянскае веры ў атэістычным постсавецкім грамадстве на Беларусі?

Распаўсюджваньне хрысціянскае веры – справа Царквы, а не партыі. Мы сьвецкая партыя, якая мае ідэалогію, пагрунтаваную на хрысціянскіх каштоўнасцях.

Ці маеце вы нейкія сувязі з спадаром Эрнстам Сабілам ды ягонай царквой?

З пастырам Эрнстам Сабілам ў мяне вельмі цёплыя і прыязныя адносіны, Гэты чалавек мусіць служыць беларусам, у першую чаргу маладым, прыкладам мужнасці і веры. У 18 год гэты чалавек толькі за тое, што любіў Бога і любіў Беларусь, быў асуджаны расейскімі акупантамі да растрэлу. Растрэл замянілі на 25 гадоў лягераў. У расейскіх канцлягерах адпакутаваў 13 гадоў, не скарыўся перад акупантамі, захаваў веру і любоў да Бацькаўшчыны.

Скажыце, спадар Юры, чаму ўнтры КХП такое варожжа стаўленне да ўсіх, хто не член вашай партыі? Чаму вы ніколі не размаўляеце зь людзьмі падчас выбарчых кампаніяў? Прэзыдэнцкая ня ўлік, бо не можаце сабраць подпісы. Не аднойчы чуў ад сур'ёзных людзей, што КХП, як ніводная іншая палітычная арганізацыя, нагадвае рэлігійную сэкту. Мне здаецца, слова „хрысціянская” ў назве партыі не зусім адпавядае сутнасці гэтага слова. Прабачце, калі накрывудзіў Андрэй. Менск.

З моманту ўтварэння Фронту «сур'ёзных людзі» вядуць жорсткую і сур'ёзную барацьбу супраць арганізацыі, якая ўзьняла сьцяг нацыянальнага Адраджэння. Адтуль усе гэтыя «штампікі» ды «страшылкі». У 1989 годзе вялікім накладам нават выпусцілі «в помощь агитатору, пропагандисту» кнігу, дзе падрабязна распісывалася, якія антэтэзы на праграмныя палажэнні Фронту трэба запуськаць, пры гэтым прышпільваючы падобныя ярлычкі.

З-за чаго разваліўся пазьнякоўскі Фронт? З-за таго, што дарослым дзядзькам казалі гуляць у дзіцячыя гульні. Напрыклад, у грамадзянства віртуальнай БНР. Потым былі прэзыдэнцкія выбары

1999 года. Дзядзька Зянон, зь яго прарочым геніем, калі сотні і сотні людзей пацярпелі ад ціску ўладаў, проста ўсіх кінуў. Паступіў, як звычайны правакатар. Сённяшняя місія вашага КХП, таксама, абсалютна не зразумелая. У выбарах вы не ўдзельнічаеце. Значыць, не ставіце мэтай прыход да ўлады. У вас, як і ў АРП, вакол – адны ворагі і агенты КДБ (у Лукі – шпіёны). Не кажыце толькі банальныя словы, што „мы адстойваем незалежнасьць Беларусі”. Лука – таксама за незалежнасьць. Сядзіць Зянон за мяжой, ну і няхай сядзіць! Колькі яшчэ год: 10, 15? Цяпер патрэбен лідэр, які зьбярэ 100 тысячаў і прывядзе на Кастрычніцкі пляц і скажа: „Далоў!”. Зянон не прывядзе, Мілінкевіч не прывядзе, Вячорка і Статкевіч, таксама. Можна Вы гэта зробіце? Уладзімер.

Прычыны і матывацыі людзей, якія пайшлі на раскол Фронту, дастаткова ясна прадстаўлены ў адказах на папярэднія пытаньні. Яшчэ

Юры Адамавіч, на Ваш погляд, якая была б сітуацыя ў нашай краіне, калі Прэзыдэнтам Беларусі быў бы Зянон Пазьняк? Валеры і Таццяна kandinav55

Сытуацыя была б наступная. У эканамічным пляне (што прынамсі адзначалі ўсе, і МВФ, і асобныя эканамісты), Беларусь апырэдзіла б іншыя краіны былога СССР у разы. Бо менавіта эканамічная праграма пад рэдакцыяй Зянона Пазьняка, якую я згадваў, улічвала ўсе нашыя перавагі і была накіраваная на максымальную рэалізацыю гэтых перавагаў. У агульнаграмадзкім пляне – мы б мелі эўрапейскую, дэмакратычную, квітнеючую краіну.

Вітаю. Сусьветнай практыкай зьяўляецца стварэньне пры партыях моладзевых арганізацыяў. Падчас працы ў якіх маладыя людзі набіраюцца вопыту ў камунікацыях з іншымі групамі, арганізатарскага вопыту і г.д. Натуральна, што моладзі лягчэй асвоіцца ў сваім



4. Надпіс на белай сьцяне. (Фота Даніка Нясвіскага).

раз магу падкрэсьліць, – Фронт паўстаў як адраджэнцкая арганізацыя, заснаваная на маральных прынцыпах дзейнасьці. У 1999 годзе шэраг асобаў прапанавалі перайсьці на супрацьлеглыя прынцыпы – прагматычныя. Што з гэтага атрымалася – вельмі вобразна вызначыла моладзь, падараваўшы „прагматыкам” савочкі для збору сабачага „дабра” на Бангалёры.

Спадар Юрась, як Вы патлумачыце, чаму Кансэрватыўна-Хрысьціянская партыя БНФ, якая адмовілася ад усялякіх грантаў і прагматызму, тым ня менш, фактычна, зьяўляецца самай актыўнай апазыцыйнай цяперашняй уладзе партыяй і адзінай паважанай партыяй сярод беларусаў? Кастусь.

Мы, ня маючы вяронак ці путаў пад назвай „гранты”, маем – свабоду ў вызначэньні тактыкі і стратэгіі дзеяньня партыі. А дзеяньні сугучна з сумленьнем заўжды нашмат больш эфэктыўныя па сваіх выніках, чым дзеяньні залежных ад чужой волі ды грошай людзей.

асяродку, чым адразу існаваць (улівацца) у „дарослую” арганізацыю: тут прычынай і розныя падыходы да вырашэньня пытаньняў, і рознае бачаньне зьяваў і сьвету, пэўная „закасьценеласьць” старога пакаленьня, урэшце канфлікт „айцоў і дзяцей” так бы мовіць. Як праводзіцца моладзевая палітыка ў КХП? Хто з кіраўніцтва адказны за правядзеньне гэта палітыкі ў партыі? Чаму нічога не чуваць пра моладзь КХП? Максім Крук, Берасьце

Я цалкам згодны з аўтарам пытаньня, зь ягоным вызначэньнем мэханізму ўзаемадэяньня моладзевых арганізацыяў у палітычных партыяў. Таму арганізацыя працы ў партыі з маладымі людзьмі робіцца прыблізна па такіх жа прынцыпах. Я зьяўляюся адказным за правядзеньне моладзевай палітыкі ў партыі. Спадар Максім, калі хочаце даведацца больш – можам сустрэцца.

Як вы пашыраеце шэрагі партыі, прыцягваеце прыхільнікаў? У інтэрнэце я ня змог знайсці адрас офісу КХП-БНФ ці хоць кантак-

тныя тэлефоны. Па адрасе той кватэры на „Ўсходзе”, які даў мне адзін знаёмы, нікога не аказалася. Ігнат

Дзіўна было б, каб партыя адраджэнцага, антыімперскага накірунку – мела нейкае нават падабенства свабоды дзеянняў пад акупацыйным рэжымам. Гэта ёсць рэчаіснасць, з аднаго боку, з другога боку – ёсць партыі якія маюць шыкоўныя офісы ў цэнтры Менску, а нам татальна адмаўляюць у арэндзе нават звычайнага памяшкання, – усё гэта вельмі красамоўна гаворыць, хто небяспечны для рэжыму, а хто – не. Відавочна, што антыбеларускі рэжым будзе крайне варожа ставіцца да беларускай адраджэнцкай партыі. Пра кантакты я ўжо казаў вышэй.

Партыі Калякіна, Вячоркі, Лябедзькі і інш. лічацца апазыцыйнымі да існуючага ў Беларусі рэжыму. Кансэрватыўна-Хрысціянская Партыя, якую ўзначальвае З. Пазьняк таксама апазыцыйная. Чаму Вы не разам, у чым Вашы палітычныя разыходжанні? Аляксей Курпрынавіч

Шаноўны Аляксей Курпрынавіч! Мне здаецца, я дастаткова адказаў на падобныя пытанні раней. Магу дадаць, што ў 1999 годзе, калі частка фронтаўцаў спакусілася на „прагматызм”, адначасна спадар Хадыка ў бюлетэні „Ізбиратель” выказаўся наступным чынам: маўляў, нацыянальная ідэя зжыла сябе, і што трэба пераходзіць Фронту на такія пазыцыі, якія выяўляе Аб’яднаная грамадзянская партыя. АГП, якая прынамсі ў той момант (і гэта нават можна знайсці ў архіве Свабоды), разам з шэрагам расейскім палітыкаў, у тым ліку і спадаром Прымаковым, выступіла з заявай аб тым, што Лукашэнка марудзіць з пабудовай „саюзнай дзяржавы” і што трэба гэты працэс паскорыць.

1). Паважаны сп. Беленькі, афіцыйная прэса неаднаразова пісала пра грошы, якія апазыцыя атрымлівае з-за мяжы. Пытанне: на якія сродкі існуе ваша партыя? На якія грошы ў Курапатах былі ўсталяваныя сотні крыжоў? 2). На якіх прынцыпах існуе ваша партыя? Дзякуй. Валянцін.

Дзякуй, Валянцін. Часткова я адказаў вышэй. Мы не атрымліваем аніякіх грошай ні ад каго. Зусім ні ад каго. Партыя існуе выключна на ахвяраванні і самаадданасцю яе сябраў. Хачу нагадаць, што вядомы спадар Ганс Георг Вік тры гады таму расакрэціў у „Белорусской газете”, што аб’яднаная апазыцыя, створаная з дапамогай таго ж спадара Віка, дзейнічае па праграмах, якія ім, спадаром Вікам, узгадняліся з КДБ, а грошы пад гэтую дзейнасць былі выдаткаваныя Эўразьвязам.

У Курапатах усе крыжы ўсталяваныя за кошт шчырых ахвяраванняў сумленных людзей. Цудоўным чынам Гасподзь зрабіў так, што нячыстыя грошы ніякім чынам не былі выкарыстаныя для стварэння Народнага Мэмарыялу ў Курапатах.

Добры дзень, сп.Беленькі. На пачатку перабудовы ўладамі была прынята праграма па адраджэнні беларускай мовы, разлічаная на дзесяць гадоў. Яна (праграма) не выканана. Чаму, на Ваш погляд, так мэтанакіравана і інтэнсіўна выцягнута беларуская мова з усіх сфэр ужытку? Чаму нацыянальная сымволіка – гэрб і сцяг – заменена на савецкія ўзоры? З павагай Сяргей Віктаравіч. Менск.

Трэба нагадаць, што ўжо да сярэдзіны 1980 гадоў для спецыялістаў абсалютна выразна стала зразумела, што СССР імкліва коціцца да свайго поўнага эканамічнага банкруцтва. У прыватнасці, у 1995 годзе пра гэта паведаміў генэрал-лейтэнант КДБ Любімаў. Таму быў прыняты комплекс мераў па паслабленьню напружанасці ў грамадстве. У тым ліку давалася большая свабода заціснутым нацыянальным мовам і культурам. Але, як паведаміў той жа Любімаў, гэта зусім не азначала, што расейская імперыя шчыра дае такую вольніцу народам. Пры першай жа магчымасці яны плянавалі ўсё адкруціць назад. Што мы сёння і назіраем там, дзе ўладу мае расейскі КДБ. Канешне, наколькі дазваляюць ім адкручваць назад народы, якія адчулі смак гэтай вольніцы. Сённяшнія выказванні прафэсійных расейскіх імперцаў-асімілятараў наконт Беларусі і існавання беларускай мовы і культуры выглядаюць наступным чынам. Маўляў, у нас няма праблемы захапіць Беларусь. Але мы ня хочам мець юрыдычныя ды іншыя праблемы, якія мы мелі з былымі прыбалтыйскімі рэспублікамі. Таму трэба набліжаць фундамэнтальныя каштоўнасці беларусаў да каштоўнасцяў расей-

цаў. І, як яны пішуць, на гэта можа спатрэбіцца пакаленні. Інакш кажучы, рэалізуецца доўгатэрміновая праграма па ліквідацыі беларусаў як нацыі, Беларусі як дзяржавы.

Колькі гадоў сочым усёй сям’ёй за палітычнымі падзеямі. Ваша партыя ні разу не падставіла ні моладзь, ні вашых прыхільнікаў. Вы не вадзілі людзей на „бангалор”, на фальшывыя выбары і рэфэрэндумы. Хочам быць з вамі, хочам дапамагаць, але разумеем, што страцім працу (мы на дзяржаўнай службе), дзеці займаюцца прафэсійнымі заняткамі, адзін вучыцца. Хочацца плакаць ад гэтага бязсілля. Усё, што можам – чытаем Беларускае кнігі, Біблію на Беларускай мове і размаўляем па-Беларуску толькі дома. Ведаю, што мы не адна такая сям’я. ШТО РАБІЦЬ? Як перакуліць сытуацыю?

Дзякую за вельмі добрае і актуальнае пытаньне. Я часткова адказаў на яго, калі казаў, што вынікі палітычнай дзейнасці могуць быць тады, калі яны пагрунтаваныя на беларускім духу і беларускай культуры. Рабеце тое, што вы можаце рабіць у гэтай сытуацыі. Гаварыце па-беларуску, распаўсюджвайце беларускую кнігу, беларускую песню, беларускі дух. Вашая воля, ваша рашучасць у гэтай справе дасць вынік. Людзі ўсё цудоўна бачаць і адчуваюць. Калі ваша жыццёвая пазыцыя, пагрунтаваная на беларускай мове і культуры, будзе цвёрдай і паслядоўнай, людзі заўважаць гэта і будуць побач з вамі ў гэтай сьвятой справе. Менавіта такія астраўкі, каменныя, трывалыя астраўкі, ствараюць моц, фундамэнт Беларускаму Адраджэнню. Вось тады сытуацыя зменіцца, і ніякая варожая сіла ня здолее адолець Беларусь.

Калі, калі ўжо да нас, у Беларусь, вернецца Зянон Пазьняк? Бо менавіта ён лідэр мінуўшага, сучаснага і мы спадзяемся будучыні! Калі?

Трэба змагацца, каб былі гарантыі вяртаньня ў Беларусь ўсіх палітычных выгнаннікаў. Трэба дамагацца ад Эўрапейскіх структураў ціску на рэжым з мэтай атрымаць гарантыі бяспекі вяртаньня на Беларусь Зянона Пазьняка ды іншых палітычных выгнаннікаў.

1. Вы былі дэпутатам Вярхоўнага Савету 12-га скліканьня. Як Вы ацэньваеце ролю Зянона Пазьняка ў тых лёсавызначальных для Беларусі падзеях? 2. Вядома выказваньне сп. Хадыкі пра тое, што „нацыянальная ідэя изжила себя”. Але ж менавіта на нацыянальнай плятформе грунтуецца дзейнасць Беларускага Народнага Фронту. Вынікам здрады нацыянальнай ідэі з’явіліся дзеянні пэўнай групыкі на расколу Фронту, імітацыі палітычнага змаганьня, бутафорскія „маршы” ў балота. Ці не надыйшоў час казаць гэтым людзям праўду ў вочы, ды так, каб ведала ўсё грамадства?

На першае пытаньне адказ такі. Бог праывіў літасць да нас, беларусаў, можа, за тую бязьвінную ахвяру, якія панеслі ад розных акупантаў, і ў лёсавызначальны момант даў нашаму народу чалавека, які бачыў і цвёрда ведаў, што трэба рабіць. Калі ў жніўні 1991-га абваліўся ГКЧП, была эйфарыя. І адзіны чалавек, які меў не эйфарыю, а зусім іншы, супрацьлеглы настрой – трывогу, адказнасць, быў Пазьняк. Апазыцыя БНФ на чале з Пазьняком здолела сабраць Вярхоўны Савет (настаялі на скліканні пазачарговай сэсіі) – і на працягу трох дзён, калі расейская імперыя яшчэ не адышла ад шоку, былі прынятыя ўсе неабходныя заканадаўчыя акты, якія ўсталёўвалі юрыдычную, у адпаведнасці з міжнародным правам, Незалежнасць Беларусі. Што прынамсі істотным чынам паўплывала на мірны, а не ваенны, як у Югаславіі, распад савецкай імперыі і пазбавіла народы ад крывавага жахаў. Бо ўжо праз тры дні, калі Масква апомнілася, і ейныя агенты ў нашым Вярхоўным Савеце атрымалі адпаведныя інструкцыі і запатрабавалі адмены рашэнняў аб наданні Дэкларацыі аб суверэнітэце статусу канстытуцыйнай сілы – ужо было позна. Бо каб адмяніць, патрабавалася канстытуцыйная большасць, дзье траціны дэпутатаў, а гэта ўжо было немагчыма. Ізноў жа: менавіта дзякуючы Пазьняку хада гісторыі (магчыма, на ўсёй постсавецкай прасторы) была пераведзеная ў мірнае рэчышча.

Наконт выказвання сп. Хадыкі я ўжо адказаў раней. Згодны з Вамі, праўду трэба казаць.

Dobry dzen spadar Jury. Cikava bylo b pachuc vashy dumki nakont adradzhennia Belaruskai Hryscianskai Demokratyi, dziejnasci Paula

Siaverynca, Maladoha Fronty. Ci robicca shto nebudz z vashaha boku u padtrymku Zmicera Dashkevicha? Dziakuj za adkazy. Z pavahaj Andrei.

Хачу нагадаць, што лідэрам хрысьціянскай дэмакратыі на Беларусі (у Заходняй Беларусі) зьяўляўся Ян Пазьняк (дзед Зянона Пазьняка), які быў забіты расейскімі бальшавікамі ў 1939 годзе. Тое, што Зянон Пазьняк на момант, калі ўзначаліў Фронт, меў яснае ўяўленьне і пра палітычную дзейнасьць, і перакананьні хрысьціянскага дэмакрата, – адыграла вельмі важную ролю, у тым ліку і ў тых пераломных момантах гісторыі, пра якія я казаў. У прыватнасьці, цьвёрае стаяньне на плятформе маральнасьці ў палітыцы. У 1999 годзе Павал Севярынец актыўна падтрымаў дзеяньні „прагматыкаў” па расколу Фронту. Як жа ён сёньня можа вызначаць сваё месца ў палітыцы як хрысьціянскага дэмакрата? Калі ж Павал зьмяніў свае погляды з прагматычных на тыя, пра якія ён сёньня гаворыць – дык для гэтага ёсьць адзіны шлях: публічна заявіць пра гэта, раскажаўшы пра памылковасьць сваіх дзеяньняў у 1999 годзе. Калі ж гэтага ня робіцца – даволі працяплы час – гэта сьведчыць, мякка кажучы, аб няшчырасьці гэтага чалавека ці нейкім спэцыфічным разуменьні хрысьціянскай дэмакратыі.

Па праўдзе сказаць, трэба шчыра прызнаць, маглі б мы і сапраўды, акрамя чыста маральнай падтрымкі, зрабіць і практычныя нейкія захады для вызваленьня Зьміцера Дашкевіча.

Дзень добры, спадар Юрась. 1) Менавіта ваша стаўленьне да сп. Казуліна? 2) Як вы ацэньваеце мінулы Эўрапейскі Марш? Дзякуй Алесь Чарнышоў

Паўтаруся, што ацэнку „маршу на балота” зрабіла моладзь, падарваўшы савочкі арганізатарам. Па-чалавечы мне шкада Казуліна, чалавека, якога, як я разумею, падманулі, і замест прэзыдэнцкага крэсла паслалі на нары. Але хай гэта будзе прыкладам усім тым, хто яшчэ мае ілюзіі наконт таго, што можна гуляцца ў нейкія гульні з Масквой.

Ці могуць падзеі ў Беларусі прывесці да новых Курапатаў? На маю думку ўсё ідзе да гэтага. Душэнне нацыянальнага бізнэсу, культуры матэрыяльнай і духоўнай. Тое, што міліцыя ўжо не выконвае заканадаўства, а толькі загад – відавочна, „лінія Сталіна”, пры ўладзе тое ж „эбэ”, людзей прывучаюць да пакуль маленькіх рэпрэсіяў (ругался матом, адправляў нужду) і г.д. Як вы ацэньваеце небяспеку? Шчырая навага вашай партыі. Віктар.

Чалавечая псыхіка так пабудаваная, што кожнаму новаму пакаленьню ня хочацца верыць, што яно будзе мець такі трагічны досьвед, які мелі ягоныя папярэднікі. Пра тое, што трагедыя Курапатаў можа паўтарыцца – сёньня нам кажа досьвед Чачэніі. Памятаеце, нядаўна ў Брусэлі, у Эўрапарлямэнце забаранілі фотавыставу, якая адлюстроўвала зьверствы расейскага ФСБ у Чачэніі. На здымках былі забітыя людзі са сьлядамі жажлівых катаваньняў. Можна казаць, што расейскае ФСБ па зьверствах пераўзышло гітлераўскае гестапа. Арганізацыі, чые людзі сёньня робяць рэчы, якіх не вытрымлівае псыхіка сытых эўрадэпутатаў, сёньня знаходзяцца пры ўладзе ў Крамлі. Трэба ўсьвядоміць, наколькі гэта страшная небяспека ня толькі для Беларусі – а і для ўсяго сьвету.

Ці не думае партыя КХП мець хлопцаў, якія б у пэўных абставінах маглі б стаць таранам супраць гарыл, што ня маюць ні роду ні племя? Мы палічылі б гэта за гонар.

Я думаю, што кожны беларус сёньня, ва ўмовах унутранай акупацыі, мусіць вызначыць для сябе, у якой сфэры змаганьня за Айчыну ён мог бы правяць сябе найлепшым чынам.

Добры дзень Юрыі Адамовіч. Помню Вас ещэ по Амкодору. Убедился, что у Позняка много сторонников. Почему бы как-то не объединить нас, или пока это нецелесообразно? Чем можно помочь КХП-БНФ, Зенону Позняку? Передайте ему искренние слова поддержки.

Дзякуй за падтрымку, шануюны калега. Найлепшай падтрымкай пэрсанальна Пазьняку была б, сапраўды, нашая Беларуска Салідарнасьць. Аб’ядноўваць трэба. Больш таго – толькі праз салідарнасьць, узаемную дапамогу, мы прыйдзем да свабоды і дэмакратыі ў Беларусі.

(Паводле радыё Свабода)

ЛІСТАПАДАЎСКИ СОЙМ

11 лістапада сёлета ў Менску адбыўся чарговы Сойм Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ. Сойм заслухаў выступ сп. Зянона Пазьняка, Старшыні Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ – „Асьвета і сіла”.

З дакладам аб палітычным і сацыяльна-эканамічным становішчы выступіў сп. Юры Беленькі, выканаўца абавязкаў старшыні на Беларусі Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ. З усяе Беларусі паступаюць звесткі пра жорсткую палітыку русіфікацыі і асіміляцыі. Нават у школах з беларускай мовай навучаньня рэжымныя русіфікатары ў агрэсіўнай форме здзяйсняюць праграму зьнішчэньня беларускай культуры. Напрыклад, у адной са школ у вялікім сяле паблізу Салігорска маладая настаўніца атрымала загад адміністрацыі ўпарадкаваць фонд школьнай бібліятэкі. Настаўніца выканала заданьне: аформіла стэнды з новымі паступленьнямі кніг, часопісаў і газэт, напісала плякаты з цытатамі пра карысьць чытаньня і г.д. Замест падзякі беларуская настаўніца атрымала строгую вымову ад начальства. Яе прымусілі перарабіць працу. Адзіным „пунктам абвінавачваньня” быў той факт, што настаўніца аформіла бібліятэку на беларускай мове. Русіфікатары спасылаліся на вышэйшае начальства.

Сітуацыя з выцясьненнем беларускай мовы вяртаецца ў самыя змрочныя часы. У пэўным сэнсе такога не было нават пры савецкім рэжыме, які вымушаны быў захоўваць некаторыя фармальныя прыкметы адметнасьці ў саюзнай рэспубліцы. Зразумела, што мэтай цяперашняга прамаскоўскага рэжыму зьяўляецца поўная ліквідацыя беларускай мовы і культуры, і гэта ёсьць часткай іхнай праграмы ліквідацыі беларусаў як нацыі. Гэта ёсьць адзін з напрамкаў агрэсіўнай і разбуральнай зьнешняй палітыцы крамлёўскай імперыі. Мы бачым, як у апошнія дні Масква разгарнула адразу некалькі правакацыяў на зьнешнепалітычным полі. У Грузію кінуты вялікія сродкі на арганізацыю прамаскоўскай апазыцыі, якая дзейнічае супраць легітымнай улады. Масква аркестравала на працягу некалькіх дзён акцыі гэтай апазыцыі. Але падобна, што правакацыя правалілася дзякуючы адэкватным дзеяньням кіраўніцтва краіны, якое нечакана для Масквы прыняло экстранныя захады дзеля навадзеньня парадку ў сталіцы і раскрыла падступныя пляны суседняй імперыі і яе агентуры ў Грузіі.

У тыя ж дні начальнік штаба ўзброеных сілаў Расеі Балуеўскі заявіў, што Расея спыняе ўдзел у міжнародным пагадненьні па абмежаваньню звычайных узбраеньняў. Гэта была агрэсіўная заява, накіраваная супраць заходніх дэмакратычных краінаў. Крамль актыўна стварае істэрычную атмасфэру небяспекі і крызісу, палохае сваё насельніцтва і міжнародную супольнасьць. Гэты рэжым ня можа існаваць у нармальнай сітуацыі. Надзвычайнасьць, „варожае атачэньне”, „жалезная рука” – даўно вядомыя мадэлі крамлёўскай зьнешняй і ўнутранай палітыкі. Забесьпячэньне „трэцяга тэрміну” Пуціну ёсьць цяперашняй тактычнай задачай гэтых небяспечных манэўраў. Вельмі важна, каб Беларусь не знаходзілася ў сфэры расейскага палітычнага авантурніцтва.

Выступілі сябры Сойму з розных рэгіёнаў краіны. Яны паведамілі аб кампаніі грунтоўнай русіфікацыі беларускага школьніцтва. Навучальныя і выхавальныя ўстановы брутальна адразаюць беларускіх дзяцей ад роднай культуры і мовы. На новы капыл паўтараецца даўно вядомая савецкая спроба стварэньня „новага чалавека” – гэтым разам беларуса, які пазбаўлены ўсяго роднага, свайго нацыянальнага інтэлектуальнага багажу. Беларусы русіфікатары мяркуюць ператварыць у „рускага” другога гатунку. Ужо цяпер Масква з дапамогай мясцовага рэжыму наносіць па нашай культуры і інтэлекту ўдары, каб ператварыць наш народ у мала адукаваную масу, прыдатную для сібірскай працы на імперыю. Месца беларусаў на нашай зямлі зоймуць „рускія першага гатунку”, якім наканавана гаспадарыць на нашай зямлі. Так дзейнічае

крамлёўскі рэжым, які актыўна знішчае і расейскі народ – першую ахвяру імперскай клікі. Беларусы павінны супрацьпаставіць дзікаму экспэрымэнту сваю нацыянальную салідарнасць. Важна, каб людзі разабраліся ў тым, што адбываецца ў нашай краіне і ўбачылі шлях выйсця з неяснаснага тупіка, куды заганяюць нас непрыяцелі Беларусі. Нацыянальнае Адраджэнне – спраўды магутная зброя барацьбы супраць акупантаў-русіфікатараў.

Інфармацыйная камісія Беларускага Народнага Фронту „Адраджэнне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ
11 лістапада 2007 г.

АСЬВЕТА І СІЛА

(Выступ на лістападаўскім Сойме Беларускага Народнага Фронту „Адраджэнне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ)

У кастрычніку адбываліся некаторыя падзеі, якія дазваляюць выказаць пэўныя меркаванні.

У псеўдаапазыцыі „крызіс жанру” набыў гратэскавыя формы. Маразм і пустата гэтых асобаў выразна выявіліся ў небеларускім „маршы” 14-га кастрычніка.

Адсутнасць беларускай палітычнай арганізацыі, якая б займалася сацыяльна-палітычнымі праблемамі і справамі народа, прыводзіць да выхаду на паверхню камуністаў („сацыяльны марш”). Аднак, мне тут бачыцца тэндэнцыя (цалкам, дарэчы, авантурная) перакшталтавання псеўдаапазыцыі з „агульнадэмакратычнай” на лева-прамаскоўскую з апарай на камуністаў.

Тое, што за гэтай тэндэнцыяй стаіць агентура і фантазёры з КГБ-Лубянкі, у мяне не выклікае сумнення. (Мы ўжо наглядзеліся на іхныя экспэрымэнцікі). Сімптаматычна таксама, што газета „Наша Ніва” у гэтай сітуацыі прадэкляравала падтрымку камуністам (першым ненавісьнікам беларушчыны цяпер і ва ўсёй нашай гісторыі).

У ідэялагічным перспектыўным пляне камунізацыя псеўдаапазыцыі – як кажуць, дохлая справа. Але звышзадача таго, што цяпер робіцца – іншая. Давесці ўсё да абсурду і да маразму. Актыўнае дзеянне гэтай левай псеўдаапазыцыі – сабраць антыбеларускія сілы, ськіраваныя на падтрымку Масквы. Знешні выгляд і працэс „сацыяльнага маршу” быў вобразам гэтага чаканага абсурду. (Чаго варта было змяшаньне сымвалаў і дыскрэдытацыя Беларускага Нацыянальнага Сьцяга).

Традыцыйна і прыстойна адбыліся Крыжовае шэсьце і мітынг на Дзяды ў Курапатах і ў Лошыцы. Вялікая падзяка належыцца сябрам Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ і прыхільнікам Адраджэння за хуткае, добрае і апэратыўнае аднаўленьне Курапацкага Крыжа Пакуты і мэмарыяльнай лавы прэзідэнта У. Клінтана (рэстаўраваў А. Шатэрнік). Сёлетняя сітуацыя на Беларусі, якая склалася ў кастрычніку, добра паказала, наколькі правільным і неабходным для Беларускага Адраджэння было вызначэнне Курапатаў і стварэнне там Народнага Мэмарыялу адным з галоўных прыярытэтаў у нашых грамадзкіх дзеяннях.

Нагадаю ў гэтым раз, што сітуацыя палітычнага развалу, інспірацыя псеўдаапазыцыі і імітацыі, якую стварылі на Беларусі непрыяцелі беларушчыны, у прынцыпе ня можа прывесці да якіх-небудзь пераменаў у жыцці і палітыцы. Палітычнае балота – мэтад гарантаванага існавання дыктатуры. *Для пераменаў і перамогі неабходна стварэнне беларускай нацыянальнай сілы. Для кансалідацыі беларускай сілы неабходна нацыянальнае асьветніцтва грамадства, якое фармуе нацыянальную сьведамасць.* Гэта ёсць азбука, ня вывучыўшы якой ніхто ня стане чытаць. Ніхто не ўрагуе, не збудуе і не ўзьявіць Беларусь, акрамя самых беларусаў, якія, шануючы сябе, з гонарам будуць любіць сваю беларускую мову, Бацькаўшчыну і свабоду. Трагедыя і драма Беларусі ў тым,

што такіх беларусаў мала. Унутраная акупацыя, рэжым, русіфікацыя, нішчэнне памяці і культуры ёсць вытворныя чыньнікі гэтага замкнёнага кола драмы, якое ўдалося ненадоўга прарваць у 1991-м як толькі вырасьлі першыя парасткі народнай сілы (Беларускі Народны Фронт).

Раней я пісаў пра асноўныя складнікі асьветніцтва і нацыянальнага адраджэння. Гэта – мова, гісторыя, дзяржава. *Галоўнай у гэтай трыядзе ёсць мова. Бо толькі пакуль існуе беларуская мова, будзе жыць Беларускі народ.*

Цяпер антыбеларускі рэжым яшчэ больш узмацняе русіфікацыю і нішчэнне беларускай мовы. У асьветніцкай палітыцы Фронту і нашай народнай партыі абарона і сьцьвярджэнне беларускай мовы павінна стаць у гэтым моманце прыярытэтным дзеяннем. Неабходна прапанаваць мадэль жыццёвых паводзінаў ва ўмовах унутранай акупацыі і пераследу ўсяго беларускага. Да слова сказаць, напрыклад, у эміграцыі ўсе народы (акрамя, відаць, беларусаў) прынялі вельмі простую і эфэктыўную мадэль: як толькі пераступіў парог і ўвайшоў у свой дом, – гаворым выключна на сваёй мове. Гэтак жа і са сваімі, дзе б ні былі. У выніку мексіканцы, карэйцы і г.д., нават курды пакаленьні за мяжой гавораць і ведаюць сваю мову. Беларусы ўжо ў першым пакаленьні робяцца нямымі. Бывае, што дзеці нават інтэлігентныя і сьведомыя беларусаў (у вольным сьвеце) нават не разумеюць па-беларуску.

Пра прычыны і фэнамэн гэтай нікчэмнай зьявы я ня буду разважаць у гэтым лісьце, але ведаючы прычыны, мяркую, што сусьветны прынцып выжываньня народаў за мяжой трэба ўвесці за правіла на Беларусі пры антыбеларускай уладзе. У доме – гаворым толькі па-беларуску. Для тых, хто зразумее, што Беларусь ёсць наш агульны дом – прынцып такі ж: у Беларусі гаворым па-беларуску. (Менавіта так паводзілі сябе прыбалтыйскія народы за савецкай акупацыяй. І выжылі, і здабылі свабоду).

Цяпер ёсць шмат маладых беларусаў, якія прыхільныя да сваёй мовы, гісторыі і культуры, але з прычыны акупацыйнага школьнага выхаваньня не гавораць па-беларуску. І тут ёсць дакладныя рэкамэндацыі, каб іхныя дзеці з самага маленькага ўзросту бездакорна загаварылі на беларускай мове. Ёсць магчымасьць перакуліць піраміду русіфікацыі наадварот: бацькі – па-руску, дзеці – па-беларуску. Спосаб паводзінаў і дэрусіфікацыі ва ўмовах асіміляцыйнай палітыкі нам трэба абзначыць у бліжэйшы час. Асноўныя прынцыпы. Якія, не сумняваюся, будуць дапрацаваныя шляхам грамадзкага абмеркаваньня.

У 2008 годзе Беларускае Адраджэнне павінна мабілізавацца як актыўная сіла. Рэсурсы адновяцца па меры дэградацыі „падстаўной апазыцыі” і па меры яе камунізацыі (ад чаго Масква, відаць, не адступіцца). Ёсць рэсурсы і па-за межамі Партыі, якія можна ўключыць у агульную справу адраджэння Беларусі.

Зянон Пазьняк
Старшыня Беларускага Народнага Фронту „Адраджэнне”
і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ

11 лістапада 2007 г.

СЬНЕЖАНЬСКІ СОЙМ

9 сьнежня сёлета ў Менску адбыўся чарговы Сойм Беларускага Народнага Фронту „Адраджэнне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ. Сойм заслухаў выступ сп. Зянона Пазьняка, Старшыні Беларускага Народнага Фронту „Адраджэнне” і Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ (публікуецца).

З дакладам аб палітычным і сацыяльна-эканамічным становішчы выступіў сп. Юры Беленькі, выканаўца абавязкаў старшыні Партыі і Фронту на Беларусі. Антыбеларускі рэжым актывізаваў наступ на беларускія нацыянальныя сілы, якія вядуць змаганьне за Айчыну. Адсюль імкненьне юрыдычнай забароны нашай Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ. Апошняя беспадстаўнае папярэджаньне ад міноста РБ ёсць гэтаму сьведчаньнем. Рэжым спадзяецца такім чынам

расчысьціць сабе дарогу для антыдзяржаўнай дзейнасьці. Але ня ўдасца запалохаць і спыніць беларусаў. Партыя была, ёсьць і будзе жыць, працаваць і змагацца. Ня ўдасца замяніць сапраўднае нацыянальнае Адраджэньне мітусьнёй фальшывых імітатараў, якія зусім нядаўна хадзілі на сваіх бангалорскіх маршах пад камандай камуністаў, пад чырвонымі сьцягамі і пад гукі „Інтэрнацыянала”.

Многія людзі, перш за ўсё змагарная беларуская моладзь урэшце ўбачылі і зразумелі, хто такія на самой справе гэтыя псеўдаапазыцыянеры. Разумныя людзі адварнуліся ад іх. Тады ў так званых „незалежных” і „дэмакратычных” СМІ пачалася шумная кампанія па выратаваньні гэтай правальнай публікі з бангалорскага балота: пустыя дыскусіі іхных „кандыдатаў на старшыню”, газэтныя балёнкі і радыёхвалі аб нічым. У прысьцёбнутых да рэжыму ўзьніклі сур’ёзныя праблемы, яны канчаткова губляюць давер грамадзтва. Мімікрыя і фальш давалі іх да лягчэнага выніку. 13-14 сьнежня сёлета адбудзецца візыт імперца Пуціна на Беларусь. Чакаецца чарговая атака на беларускую дзяржаўнасьць і спроба канчатковага паглыненьня нашай краіны гэтым разам дзеля забесьпячэньня групойцы Пуціна „трэцяга тэрміну” у Крамлі. Наш народ павінен быць гатовы да абароны Бацькаўшчыны ад расейскай агрэсіі.

Выступіў сп. Валеры Буйвал, сакратар Управы Фронту і Партыі. Ён нагадаў, што менавіта Зянон Пазыняк, Беларускі Народны Фронт „Адраджэньне” і ягоная Кансэрватыўна-Хрысьціянская Партыя – БНФ яшчэ з сярэдзіны 1990-х гадоў папярэдзвалі беларускае і міжнароднае грамадзтва пра імперыялістычную захопніцкую палітыку Расеі, пра фармаваньне сістэмы дзяржаўнага фашызму ў гэтай краіне. Многія ня верылі тады беларускім адраджэнцам. Але ў апошнія гады, а тым больш у апошнія месяцы падчас выбарчага шоў у Расеі заходнія палітыкі, журналісты і грамадзтва ўбачылі тое, аб чым казалі ім зь Беларусі. Нават нямецкія прарасейскія дзеячы (Р. Лінднэр, А. Рап) вымушаны былі прызнацца нядаўна, што „нямецкая палітыка па дэмакратызацыі Беларусі праз Расею была памылковай”. Вось і сумнаведомы Ганс-Георг Вік заявіў быў у Нямецчыне, што Захаду „трэба перастаць падтрымліваць гэтак званую аб’яднаную апазыцыю, якая жыла сябе...”

Менавіта Фронт і Партыя адстаялі ў няроўнай барацьбе беларускую Дзяржаву, якую грантаўскія імітатары разам з рэжымам гатовыя былі прадаць у маскоўскі палон. Сёньня ў імітатараў адбываецца іхны „зьезд”. У залі галасуюць фармальныя сябры АГП, прафсаюзаў, нейкіх іншых арганізацыяў. У імітатараў усё магчыма. І ня трэба разважаць цяпер, за каго з высунутых „кандыдатаў” яны прагаласуюць. Старшынём гэтай групойкі можа стаць зусім нечаканая асоба. Гэта ёсьць сьведчаньне канчатковага палітычнага гніеньня структураў прамаскоўскай псеўдаапазыцыі.

Выступілі сябры Сойму з розных рэгіёнаў краіны. Яны заявілі аб гатоўнасьці весці патрыятычную дзейнасьць у любых умовах. Было вырашана звяртацца ў суды дзеля аспрэчваньня незаконнага „папярэджаньня” міністам РБ. Прынятыя былі таксама іншыя рашэньні (аб мэтадах дзейнасьці, аб выключэньні з Партыі асобаў, што страцілі сувязь з Партыяй і інш.).

Інфармацыйная камісія Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ

9 сьнежня 2007 г.

„НОВАЯ ВАЙНА – СТАРАЯ ПАЛІТЫКА”

(Выступ на сьнежаньскім Сойме Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ)

Год-два таму пуцінская Масква зразумела, што купіць Беларусь за „так” у свайго сатрапа ім ня ўдасца. Сатрап прадаваўся толькі за ўладу над Крамлём. Тады ўзгарэлася газа-нафтавая вайна, дакладней агрэсія,

якая перарастае цяпер ў вайну фінансавую і эканамічную. Масква груба паламала дамоўленасьці і абавязальствы Будапэшцкага Эмбаранду-ма 1994 года (чатырох краінаў – ЗША, Англіі, Расеі і Беларусі) і пачала эканамічную вайну, якая пры ўсёй, здавалася б, неверагоднасьці гэтай высновы мае магчымасьць перарасьці ў сілавую агрэсію маскоўскага гэбізму (на што яны здольныя, мы ведаем).

Каб убачыць сутнасьць новай захопніцкай палітыкі (якая, дарэчы, адкрыта прамаўляецца і робіцца) карысна часам звярнуць увагу на выказваньні непрыкметных людзей, якія ў сістэме гэбізму выконваюць функцыю „агучальнікаў” думак палітычнага начальства (калі начальству выказвацца нязручна ці непажадана). Адным з такіх „гучальнікаў” зьяўляецца спалены расейскі шпіён А. Суздальцаў (Лукашэнка вытурнуў яго зь Беларусі за шпіёнства ў карысьць Расеі). Пасьля правалу гэтага рэзідэнта Лубянка яго легалізавала і дае „выказвацца” нават у Стразбургу і Брусэлі.

Вось які тэкст яму было даручана агучыць летам гэтага года ў Стразбургу:

„Следующий этап российско-белорусского кризиса будет носить финансовый характер... Негативные процессы в финансовой сфере Белоруссии в итоге могут привести к варианту дефолта... Мы видим, что финансовая стабильность является главной проблемой белорусских властей... Решения российских властей в отношении РБ, принятые в декабре-январе 2006-2007 гг., являются окончательными и ревизии не подлежат... *Идёт процесс постепенного лишения Белоруссии статуса транзитного государства.* В отношении газа – идёт активное строительство «Северного потока». В отношении нефти – строится БТС-2 (калектар да Фінскай затокі – 3.П.). В отношении автомобильного транзита – ставятся вопросы о расширении автомобильного транзита через территорию Финляндии, Латвии”. (<http://www.politoboz.com/node/179>)

Вось сутнасьць агрэсіі, якую не агучваюць рускія „генэралы палітыкі”, гаворачы нібыта пра рынак і „датацы” (якіх на справе не існавала).

Гэтая інфармацыя „гучальніка” была зроблена для Рады Эўропы, каб тыя, гаворачы пра „дэмакратызацыю” Лукашэнкі, разумелі і падтрымлівалі Маскву.

Прывяду яшчэ адну цытату з выступу гэтага „рэтранслятара”. Расейцы ў размовах між сабой кажуць і лічаць (небезпадстаўна), што Беларусь чакае энэргетычны голад і што „кардынальна зьмяніць ягоны балянс” „можа толькі ўласная АЭС”. (За што Лукашэнка і ўхапіўся).

А цяпер, вось як інфармуе чыноўны Стразбург шпіён Суздальцаў: „Строительство в 500 км от Москвы АЭС руками китайцев, иранцев и даже украинцев является неприемлемым для Москвы. В итоге, ситуация с белорусской АЭС способна резко изменить формат отношений между РФ и РБ”.

Як кажуць, прасьцей ня скажаш.

Такі ёсьць змест новай вайны і палітычна-эканамічнай агрэсіі Расеі супраць Беларусі. У рэчышчы і пад сьцягам гэтай вайны (але з лагоднай мінай) зьбіраецца ў хуткім часе (сярэдзіна сьнежня) прыехаць у Менск Пуцін на два дні. Сутнасьць гэтай паездкі – выкананьне заданьня „калектыўнага дыктатара” – расчыстка шляхоў для расейскага гэбоўскага капіталу на Беларусь* і падрыхтоўка (у выпадку посьпеху) умоваў для прыняцьця так звананага „канстытуцыйнага акту”. Захоп Беларусі сплянавалі ў растэрміноўку. Цяпер кожны дзень існаваньня прамаскоўскага рэжыму становіцца надзвычай небясьпечным для Беларусі.

Улічым, што ва ўмовах абсалютнай улады КГБ у Расеі ніякія законы і фармальнасьці брацца ў разлік ня будуць. У Пуціна і ягонай групойкі

* Візіт адбыўся 13-14 сьнежня. Усё сталася, як і меркавалася. Экспэрты адзначылі, што „Расея і Пуцін адмовіліся ад бліц-крыгу ў дачыньні да Беларусі і перайшлі на больш хітры і доўгатэрміновы сцэнар... Гэта сцэнар павелічэньня крэдытаваньня і запазычанасьці Беларусі.” Лукашэнка „як той трус, проста йдзе ў пастку расейскім фінансавым групам.” <http://www.svaboda.org/content/Article/867809.html>

застаўся на гэта (на трэці тэрмін Пуціна і „канстытуцыйны акт”) яшчэ адзін шанец – прэзыдэнцкія выбары ў 2008 годзе ў Расеі.

Супрацьстаяць расейскай палітычнай інвазіі і спыніць яе можа толькі Беларускі народ (не Лукашэнка). Таму зразумела, што Масква праз свае магчымасці пастараецца ліквідаваць на Беларусі патэнцыйную небяспеку для сваёй агрэсіі – ізаляваць небяспечныя для яе асобы, партыі, арганізацыі, структуры, установы нацыянальнага кшталту. Гэта робіцца ўвесь час, а цяпер (што для павярхоўных назіральнікаў здаецца дзіўным) у шматкроць павялічылася. Якраз з пачаткам „новай” расейскай агрэсіі супраць Беларусі ў канцы 2006 г. змацніўся масавы пераслед беларускай моладзі, беларускіх інстытуцыяў, арганізацыяў і г.д.

Падрыхтоўка да забароны адзінай беларускай адраджэнскай Партыі Народнага Фронту (КХП-БНФ), вынік спакойнай і паслядоўнай працы якой стаў рэальна адчувацца ў цяперашнім беларускім грамадстве, – гэта якраз права „новай агрэсіі” і ліхаманкавага сьпяшаньня пучыністаў Расеі перад апошнімі для іх выбарамі.

Факталогія, календар і накірунак нацыянальнага вынішчэння на Беларусі, якое праводзіць антыбеларускі рэжым, дакладна карэлюецца з палітычнымі дзеяньнямі Расеі супраць Беларусі (і ў цэлым з расейскай стратэгіяй). Усё гэта паказвае, што канкрэтыка нацыянальнага вынішчэння Беларусі распрацоўваецца на Лубянцы і ў Маскве.

Трэба разумець у чым прычына векавога, пастаяннага імкненьня Расеі захапіць і вынішчыць Беларусь. Прычынаў некалькі, але галоўная звышпрычына ўсіх прычынаў – ваенна-стратэгічны пляндарм для ціску і агрэсіі на захад. Калі будзе моцная, незалежная Беларусь, Расея як імрэрыя проста скурчыцца. У адрозьненне ад шмат якіх цяперашніх беларусаў, Масква гэта добра разумее.

Тут варта нагадаць істотнае палажэньне беларускага змаганьня, якое мы вызначылі і абмеркавалі два гады таму. У барацьбе з расейскай імперскай палітыкай і агрэсіяй у цяперашніх абставінах *беларусы, і найперш беларускія адраджэнцы, павінны ствараць сваю беларускую сілу, на ёй грунтуюцца і на яе абапірацца*. Ні ў якім разе і ні пад якім прафанскім (ці заведымым) тлумачэньнем нельга аб’ядноўвацца з антыбеларускім рэжымам у ягоным канфлікце з пучынскай уладай. Нельга траціць нацыянальную сілу, пасаваць, разбройвацца, стацца гноем, таптаньнем у подлай шкурнай чужой барацьбе. Нельга мяняць сьцяг, прынцыпы і ідэалы з-за страху ці дзеля прымітыўнага выжывецкага прагматызму. Бо гэта – канец, здрада, ганьба і небыцьцё, страата будучыні Беларусі. Трэба змагацца за Беларусь, самым за сябе, супраць абодвух. Бо яны – адно.

Паўтараю гэта зноў, гэтую азбуку палітыкі і змаганьня, бо філісьцёрскі піск у такіх момэнтах, імкненьне кінуцца ад страху ў абдымкі любога тырана, гвалтаўніка й прыгнятальніка, шукаць у яго абароны, – такія паводзіны былі заўсёды ў спалоханых бяссьільных людзей. На іхных сагнутых карках ехалі Гітлер і Сталін, „дучэ” і нават Лукашэнка.

Але ня можа цэлы народ стацца бесхрыбетным. Новае змаганьне вылучыць новых людзей. Ніякія забароны беларускіх партыяў, ніякія пасады ў турму беларускай моладзі ні для гэбоўскай Расеі, ні для антыбеларускага рэжыму ня пойдуць на карысьць. Як у песьні праецца: „мы знаём, што трэба рабіць”. І беларусы гэта зробіць.

Зянон Пазьняк

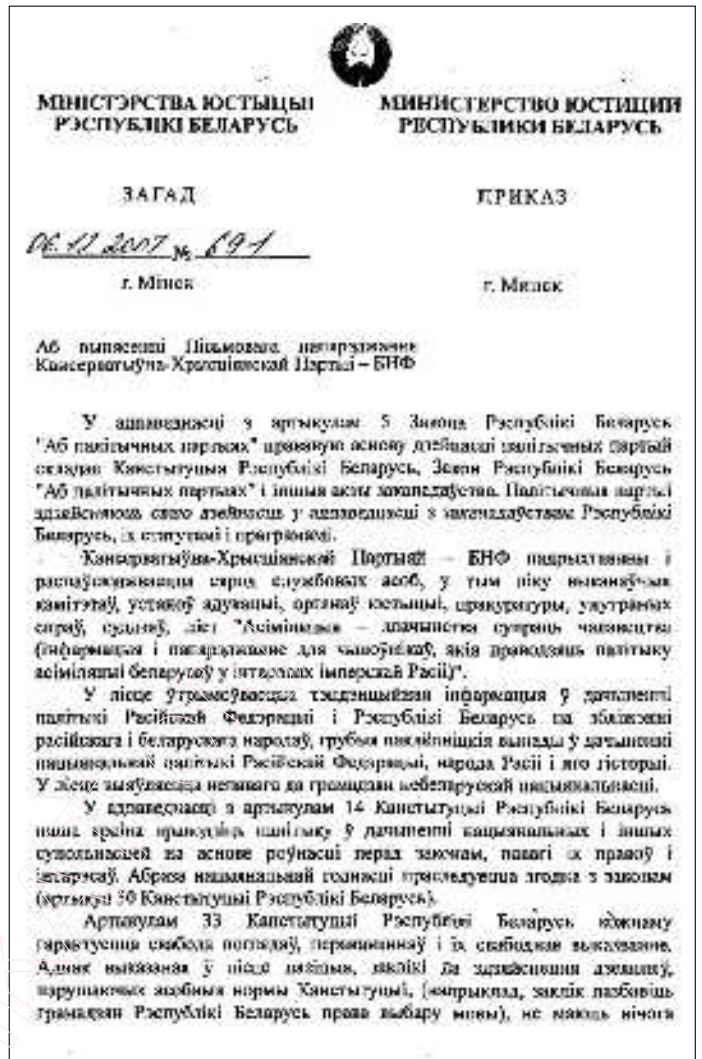
**Старшыня Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне”
і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ**

9 сьнежня 2007 г.

ХОЧУЦЬ ЗАБАРАЊІЦЬ КХП – БНФ

Сойм Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ зьвярнуўся ў Вярхоўны суд са скаргай наступнага зместу* (вынятак):

* Тэкст заявы напісаны сталінска-наркомаўскім правапісам. (Рэд.).



5. Загад Мініста (падрыхтоўка забароны Партыі Адраджэньня), стар. 1.

Кансэрватыўна-Хрысьціянская Партыя – БНФ 6.12.2007 г. атрымала ад Міністэрства юстыцыі загад Міністра юстыцыі № 621 ад 5.12.2007 г., якім вынесена Партыі пісьмовае папярэджанне.

У канстатуючай часцы загаду Міністра юстыцыі ўтрымліваюцца бяздоказныя сьцверджанні, якія ня маюць дачынення да Канстытуцыі Рэспублікі Беларусь і Закона Рэспублікі Беларусь „Аб палітычных партыях”, у тым ліку такія як, цытуем:

- тэндэнцыйная інфармацыя ў дачыненні палітыкі Расійскай Федэрацыі і Рэспублікі Беларусь па збліжэнні расійскага і беларускага народаў;
- грубыя паклёпніцкія выпадкі ў дачыненні нацыянальнай палітыкі Расійскай Федэрацыі, народа Расіі і яго гісторыі;
- выяўляецца непавага да грамадзян небеларускай нацыянальнасці;
- заклікі да здзяйснення дзеяньняў, парушаючых асобныя нормы Канстытуцыі, (напрыклад, заклік пазбавіць грамадзян Рэспублікі Беларусь права выбару мовы).

28.11.2007 г. Партыя атрымала ліст Міністэрства юстыцыі за № 1154, у якім сьцвярджалася, што дакумент „Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва” змяшчае, цытата: „зневажальныя выказванні ў дачыненні да рускай нацыянальнасці.” Абвінавачанні былі бяздоказнымі, у лісьце не былі прыведзены канкрэтныя сказы дакумента, якія маглі б пацвердзіць гэтае абвінавачанне. Таму 30.11.2007 г. Кансэрватыўна-Хрысьціянская Партыя – БНФ накіравала Міністэрству юстыцыі ліст і прасіла ўказаць канкрэтныя сказы ў матэрыяле „Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва”, якія ўтрымліваюць „зневажальныя выказванні ў дачыненні да рускай нацыянальнасці.” Канкрэтнай інфармацыі ад



6. Загад Мініюста, стар. 2.

Міністэрства юстыцыі Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ не атрымала.

На падставе бяздоказных вызначэнняў не юрыдычнага характару, не пацверджаных тэкстам ліста і эмацыйных трактовак, Міністэрства юстыцыі зрабіла высновы аб грубым парушэнні Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ Канстытуцыі Рэспублікі Беларусь і Закона Рэспублікі Беларусь „Аб палітычных партыях” (п.1 загаднай часткі загаду Міністра № 621).

Выглядае так, што Міністэрства юстыцыі у сваіх высновах абавіраецца на нейкі несапраўдны дакумант, не ідэнтыфікуе яго тэкст у якасці доказу, прыводзіць толькі назву ліста.

Звяртаем увагу, што Міністэрства юстыцыі адвольна трактуе Канстытуцыю Рэспублікі Беларусь. Трактаванне Канстытуцыі не ўваходзіць у яго кампэтэнцыю.

На падставе артыкула 30 Закона Рэспублікі Беларусь „Аб палітычных партыях” просім адмяніць папярэджанне Кансэрватыўна – Хрысціянскай Партыі – БНФ, якое вынесена Міністэрствам юстыцыі загадам № 691 ад 06.12.2007 г., у сувязі з бяздоказнымі абвінавачваннямі.

У парадку дасудовай падрыхтоўкі прызначыць экспертызу на прадмет выяўлення ў нашым лісце „Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва” канкрэтных сказаў, якія ўтрымліваюць, як сказана ў загадзе Міністра юстыцыі, цытуем: „грубыя паклёпніцкія выпадкі ў дачыненні нацыянальнай палітыкі Расійскай Федэрацыі, народа Расіі і яго гісторыі”, „непавага да грамадзян небеларускай нацыянальнасці”, „заклік пазбавіць грамадзян Рэспублікі Беларусь права выбару мовы”.

-Інфа-

ПАПЯРЭДЖАНЬНЕ ЧЫНОЎНИКАМ (5)

З выступу на лістападаўскім Сойме намесніка старшыні Кансэрватыўна-Хрысціянскай Партыі – БНФ Юрыя Беленькага: „У адной са школ у вялікай вёсцы паблізу Салігорска маладая настаўніца атрымала загад адміністрацыі ўпарадкаваць фонд школьнай бібліятэкі.

Настаўніца выканала заданьне: аформіла стэнды з новымі паступленьнямі кніг, часопісаў і газэтаў, напісала плякаты з цытатамі пра карысьць чытаньня і г.д. Замест падзякі беларуская настаўніца атрымала строгу вымову ад начальства. Яе прымусілі перарабіць працу. Адзіным „пунктам абвінавачваньня” быў той факт, што настаўніца аформіла бібліятэку на беларускай мове.”

Камэнтар:

Дырэктарка школы знаходзіцца на ніжняй ступені злачыннай русіфікатарскай вертыкалі. Магчыма, чыноўнік, які ўбудаваны ў русіфікатарскую вертыкаль, лічаць, што можна будзе схавацца ад адказнасці за словамі – я выконваў (выконвала) загад. Але практыка дэмакратычных краінаў, якія вызваліліся ад гнёту расейска-савецкай імперыі і праводзяць працэдур лустрацыі, паказвае, што такія словы не прымаюцца за доказ бязвіннасці.

Працягваем публікацыю спісу чыноўнікаў, якім сябры БНФ даслалі матэрыял „Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва”

Гомельская вобласць:

1. Банчук Віктар Леанідавіч, старшыня райвыканкаму, г.Рагачоў;
2. Васільеў Аляксандр Аркадзевіч, 1-шы намеснік старшыні райвыканкаму, г.Рагачоў;
3. Качэрга Ігар Уладзімеравіч, намеснік старшыні райвыканкаму, г.Рагачоў;
4. Ястрэмская Рыма Генадзьеўна, намеснік старшыні райвыканкаму, г.Рагачоў;
5. Мацюшэнка Васіль Аляксандравіч, начальнік аддзела адукацыі райвыканкаму, г.Рагачоў;

Менск:

6. Кабаковіч Алена Іосіфаўна, дырэктар гімназіі № 10;
7. Пятруша Кацярына Пятроўна, дырэктар гімназіі № 12;
8. Кулькова Лілія Іванаўна, дырэктар гімназіі № 146;
9. Беньдзіктавіч Людзьміла Іванаўна, дырэктар гімназіі № 174;
10. Шпак Надзея Аляксееўна, дырэктар гімназіі № 192;
11. Субуль Сяргей Аляксандравіч, дырэктар гімназіі № 161;
12. Карлоўскі Мікалай Адамавіч, дырэктар ліцэю № 1;
13. Леўкавец Ірына Уладзімераўна, дырэктар школы № 101;
14. Шэўчык Людміла Барысаўна, дырэктар школы № 105;
15. Пазнякова Ірына Уладзімераўна, дырэктар школы № 145;
16. Урмака Валянціна Міхайлаўна, дырэктар школы № 154;
17. Нікіфарова Наталья Міхайлаўна, дырэктар школы № 155;
18. Пойманова Наталья Канстанцінаўна, дырэктар школы № 1160;
19. Стружко Валерыі Аляксандравіч, дырэктар школы № 161;
20. Смірнова Людміла Якаўлеўна, дырэктар школы № 165;
21. Ігнаценка Валянціна Мікалаеўна, дырэктар школы № 205;
22. Скрыпінская Іна Іванаўна, дырэктар школы № 206;
23. Філіманова Людміла Георгіеўна, дырэктар школы № 208;
24. Саўчук Кацярына Пятроўна, дырэктар школы № 207;
25. Буршунёў Віктар Віктаравіч, дырэктар школы № 209;
26. Тума Уладзімер Уладзімеравіч, дырэктар школы № 213;
27. Яроменка Ірына Анатольеўна, дырэктар школы № 215;
28. Макрэнчук Ірына Віктараўна, дырэктар школы № 219;
29. Хамякова Наталья Аляксандраўна, дырэктар школы № 3;
30. Пунтус Валянціна Віктараўна, дырэктар школы № 41;
31. Дашкевіч Валянціна Пятроўна, дырэктар школы № 67;
32. Шпакава Ларыса Уладзімераўна, дырэктар школы № 80;
33. Ключкая Людміла Ільшнішна, дырэктар школы № 83;
34. Сінкавец Аляксандр Іосіфавіч, дырэктар школы-інтэрнату № 7;

Менск, суд Ленінскага раёну:

35. Жалнерчык Л.В., старшыня суда;
36. Грачова Л.А., намеснік старшыні суда;
37. Жулкоўская Т.В., намеснік старшыні суда;
38. Ганчар В.П. суддзя;
39. Зенькевіч В.Н., суддзя;
40. Тучык В.М., суддзя;
41. Кучук Д.В., суддзя;
42. Крывая В.Д., суддзя;
43. Валевіч Л.А., суддзя;
44. Красоўская З.В., суддзя;
45. Хома М.І., суддзя;
46. Бортнік В.Н., суддзя;
47. Германовіч І.М., суддзя;
48. Шумская Ю.П., суддзя;
49. Дарашчонок Г.Д., памочнік старшыні суда;
50. Крапіўка А.В., кансультант;
51. Дашкевіч Н.М., кансультант;
52. Пігуль А.М., кансультант.

Менск, суд Савецкага раёну:

53. Чвала У.В., старшыня суда;
54. Гарэлік С.А., памочнік старшыні суда;
55. Абдулін Аляксандр Рустамавіч, суддзя;
56. Аніскевіч Руслан Генадзьевіч, суддзя;
57. Ганчарык Андрэй Мікалаевіч, суддзя;
58. Крайчык Алена Аляксандраўна, суддзя;
59. Крапіўка Ала Львоўна, суддзя;
60. Лазавікова Інэса Львоўна, суддзя;
61. Лухаверчык Алена Мікалаеўна, суддзя;
62. Мельгуй Ларыса Аркадзьеўна, суддзя;
63. Баразна Сяргей Віктаравіч, суддзя;
64. Сікліцкі Сяргей Раманавіч, суддзя;
65. Тарчыліна Ларыса Уладзімераўна, суддзя;
66. Таманаў Аляксей Анатольевіч, суддзя;
67. Фёдарова Марына Аркадзьеўна, суддзя;
68. Казадаеў Руслан Валер'евіч, суддзя;
69. Рэява Аксана Анатольеўна, суддзя;
70. Севасьцян Людміла Аркадзьеўна, суддзя;
71. Шэйко Іна Валер'еўна, суддзя;
72. Скугарава Наталья Уладзімераўна, суддзя;
73. Мартыновіч Святлана Сяргеёўна, старэйшы судовы выканаўца;
74. Лажэчнік Святлана Сьцяпанаўна, заг. канцэлярыі па грамадзянскіх справах;
75. Кавалеўская Алеся Вячаславаўна, заг. канцэлярыі па крым. справах;
76. Радзько Наталья Сяргеёўна, заг. канцэлярыі па адмін. справах,

Менск, суд Першамайскага раёну:

77. Карпінчык Аляксандр Антонавіч, старшыня суда;
78. Аніскевіч Анатоль Міхайлавіч, намеснік старшыні суда;
79. Міхалевіч Уладзімер Пятровіч, памочнік старшыні суда;
80. Зайцава Вікторыя Генадзьеўна, суддзя;
81. Рэвінская Таццяна Уладзімераўна, суддзя;
82. Фалькоўская таццяна Мікалаеўна, суддзя;
83. Яшчанка Ала Уладзімераўна, суддзя;
84. Гарбатыўскі Юрый Аляксандравіч, суддзя;
85. Пятух Наталья Анатольеўна, суддзя;
86. Ананіч Алена Мікалаеўна, суддзя;
87. Целіца Лідзія Фёдараўна, суддзя;
88. Несінаў Сяргей Васільевіч, суддзя;
89. Катлінскі Аляксандр Сяргеевіч, старэйшы судовы выканаўца;
90. Куранчаніна Юлія Мікалаеўна, заг. канцэлярыі па крым. справах;
91. Зелянеўская Эльвіра Муслімаўна, заг. канцэлярыі па грамадзянскіх справах;

92. Панчанка Таццяна Міхайлаўна, заг. канцэлярыі па адміністрацыйных справах.

Менск, суд Заводскага раёну:

93. Аўчынка Леанід Іванавіч, старшыня суда;
94. Дудзініна Жана Пятроўна, намеснік старшыні суда;
95. Кузьміч Таццяна Мікалаеўна, памочнік старшыні суда;
96. Молчан Віктар Міхайлавіч, суддзя.

Менск, пракуратура Партызанскага раёна:

97. Раманоўскі В.Г., пракурор раёна;
98. Трайкоўскі Ю.В., нам. пракурора р-на;
99. Гурыновіч А.Ф., нам. пракурора р-на;
100. Гурскі С.В., старэйшы памочнік пракурора р-на;
101. Захарчэня С.В., старэйшы памочнік пракурора р-на;
102. Фралоў А.Ю., памочнік пракурора р-на;
103. Ткачэнка А.В., памочнік пракурора р-на;
104. Міцюля Н.М., памочнік пракурора р-на;
105. Чаркас Г.М., памочнік пракурора р-на;
106. Драбышэўская Е.А., памочнік пракурора р-на.

Менск, Упраўленьне ўнутраных справаў Партызанскага р-ну:

107. Навічонок Уладзімер Лявонцьевіч, начальнік УУС;
108. Гайдукевіч Алег Сяргеевіч, 1-шы намеснік начальніка УУС;
109. Падгурскі Іван Мікалаевіч, нам. начальніка КМ ГУУС мінгарвыканкаму;
110. Гладун Аляксандр Аляксандравіч, нам. начальніка УУС;
111. Кухар Юрый Уладзімеравіч, нам. начальніка УУС;
112. Раманоўскі Станіслаў Рыгоравіч, нам. начальніка УУС.

Менск:

113. Пухавы Аляксандр Аляксеевіч, дырэктар трактарнага завода;
114. Кот Наталья Канстанцінаўна, дырэктар ААТ „Кандытарская фабрыка Сладыч”.

Па матэрыялах, якія пададзены Беларускім Народным Фронтам „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай партыяй – БНФ

ПАПЯРЭДЖАНЬНЕ ЧЫНОЎНИКАМ (6)

У папярэднім інфармацыйным матэрыяле „Папярэджаньне чыноўнікам (5)” мы расказалі пра непрыязныя стаўленьні да беларускай мовы дырэктаркі адной вясковай школы Салігорскага раёну.

Нагадаем, што гэта дырэктарка школы прымусіла маладую настаўніцу перарабіць афармленьне бібліятэкі, зробленае настаўніцай па-беларуску, і ўсё аформіць „на руском языке”. Дырэктарка школы зьяўляецца ніжэйшым выканаўцам-ціскачом асімілятарскай вертыкалі рэжыму.

Значна больш высокую пасаду ў вертыкалі займае сп. В.І.Стражаў, рэктар БДУ. Гэты нібыта адукаваны чалавек цынічна паводзіць сябе датычна беларускай мовы.

Інжынер аднаго прадпрыемства, якое ўваходзіць у структуру БДУ, Кастусь Кашэль зьяўнуўся зь лістом ў адміністрацыю па справах. Пры гэтым ён патрабаваў, цытуем яго патрабаваньне: „Спыніць зьнявагу адміністрацыяй майго нацыянальнага гонару, а менавіта, патрабую карыстацца ва ўсіх пісьмовых і вусных стасунках са мною беларускай мовай.

Прашу аб Вашым рэагаваньні на мой зварот паведаміць мне па-беларуску пісьмова.”

Ніжэй прыводзім вытрымкі з адказу сп. В.І Стражава, якія тычацца беларускай мовы . Гэты адказ, дзеяньні дырэктаркі школы і шмат іншых прыкладаў гавораць аб спраектаванай сістэмнай дзейнасьці рэжыму па зьнішчэньні беларускай мовы.

• *Белорусский государственный университет рассмотрел Ваше обращение от 17.10.2007г., исследовал все обстоятельства и сообщает следующее.*

В соответствии со ст. 17 Конституции Республики Беларусь и со ст. 2 Закона Республики Беларусь «О языках в Республике Беларусь» от 26.01.1990г. №3094-Х1 государственными языками в Республике Беларусь являются два языка: белорусский и русский язык. В связи с этим, полагаем возможным изложить Вам о результатах рассмотрения Вашего обращения на одном из государственных языков, а именно - русском.

В части защиты Вашего национального достоинства сообщаем следующее. Статьей 50 Конституции Республики Беларусь установлено, что «каждый имеет право сохранять свою национальную принадлежность, равно как никто не может быть принужден к определению и указанию национальной принадлежности. Оскорбление национального достоинства преследуется согласно закону». Под национальностью принято понимать принадлежность лица к какой-либо нации или народности. Статья 50 Конституции Республики Беларусь закрепляет гарантии права каждого на сохранение своей национальной принадлежности, недопустимости принуждения к определению и указанию национальной принадлежности.

Для граждан Республики Беларусь основным документом, удостоверяющим личность, является паспорт гражданина Республики Беларусь (постановление Совета Министров Республики Беларусь от 14 июля 1993 г. № 463 «Об утверждении Положения о паспорте гражданина Республики Беларусь, образце этого паспорта и описании его»).

В пункте 11 Положения предусмотрено, что с согласия гражданина в его паспорте производится запись о национальной принадлежности владельца паспорта. Т.е., указание в паспорте национальности не обязательно.

Таким образом, принимая во внимание существующее толкование статьи 50 Конституции Республики Беларусь, а также понятий, указанных в данной статье нормативно-правового акта, и учитывая содержание Вашего обращения, фактов ущемления Вашего национального достоинства не усматривается.

Пасья чытаньня такога „пісьма” ўзьнікаюць сумненьні, ці сапраўды чалавек мае вышэйшую адукацыю. Але ж, вядома, мае. Такіх чыноўніцкіх лістоў цяпер шмат. Яны выразна сьведчаць пра цыннізм, пра сутнасьць палітыкі ў дзяржаве, пра мэтодыку ёрніцтва, якое стала тактыкай гэтай антыбеларускай чыноўнай „палітыкі”.

Мы прадаўжаем публікаваць сьпісы чыноўнікаў, якім накіраваны матэрыял „Асіміляцыя – злачынства супраць чалавецтва”.

Гомельская вобласць

1. Шостак Пётр Мікалаевіч, старшыня райвыканкаму, г. Сьветлагорск;
2. Камісарчук Аляксандр Георгіевіч, першы намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Сьветлагорск;
3. Мяркулаў Сяргей Вячаслававіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Сьветлагорск;
4. Магазіншчыкаў Аляксандр Анатольевіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Сьветлагорск;
5. Лахардава Любоў Міхайлаўна, намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Сьветлагорск;
6. Вялічка Людзьміла Піліпаўна, начальнік аддзела адукацыі, г. Сьветлагорск;
7. Гамолка Віктар Сьцяпанавіч, старшыня райвыканкаму, г. Лельчыцы;
8. Гаўрылавец Вольга Мікалаеўна, намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Лельчыцы;
9. Ліпскі Іван Кузьміч, намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Лельчыцы;
10. Лось Міхаіл Рыгоравіч, начальнік аддзела адукацыі, г. Лельчыцы;
11. Бічан Аляксандр Васільевіч, старшыня райвыканкаму, г. Хвойнікі;
12. Рэпіна Алёна Міхайлаўна, намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Хвойнікі;
13. Байкоў Аляксандр Мікалаевіч, намесьнік старшыні райвыканкаму, г. Хвойнікі;

14. Кулакоўская Людзьміла Фёдараўна, начальнік аддзела адукацыі, г. Хвойнікі;

Менск

15. Радзівіноўскі Віктар, кіраўнік дэпартаменту грамадзкай інфармацыі прадстаўніцтва ААН у Беларусі;
16. Герлоўскі Іван Мікалаевіч, дырэктар авіятранспартнай кампаніі „Трансавія экспарт”;
17. Лобач Мікалай Іванавіч, дырэктар маторнага заводу;
18. Кароль Уладзімер Міхайлавіч, ген. Дырэктар УП „Белкамунмаш”;
19. Чарняўскі Эдуард Міхайлавіч, дырэктар гармалзаводу № 1;
20. Доліч Ніна Рыгораўна, дырэктар гармалзаводу № 3;
21. Васілеўскі Генадзь Іосіфавіч, дырэктар менскага камбінату хлебапрадуктаў;
22. Федарэнчык Аляксандр Сямёнавіч, прарэктар па вучэбнай працы, Беларускае тэхналягічнае дзяржаўнае ўнівэрсітэт;
23. Сяменчык Мікалай Яфімавіч, загадчык катэдры гісторыі Беларусі, Беларускае тэхналягічнае дзяржаўнае ўнівэрсітэт;
24. Бондараў Вячаслаў Уладзімеравіч, адказны за рэкламу ў мэтро, Мэтрапалітэн;
25. Андрэў Мікалай Трафімавіч, адказны за рэкламу ў мэтро, Мэтрапалітэн;
26. Грыдзін Віталій Валер’евіч, адказны за рэкламу ў мэтро, Мэтрапалітэн;
27. Мазалеўскі Пётр Пятровіч, дырэктар СШ №1;
28. Міхалькевіч Тацьцяна Іванаўна, дырэктар СШ № 90;
29. Бусел Ларыса Сяргееўна, дырэктар СШ № 97;
30. Клімко Тацьцяна Уладзімераўна, дырэктар СШ №52;
31. Баранав Людзьміла Яўгенаўна, дырэктар СШ №110;
32. Дамброўская Алена Аркадзьеўна, дырэктар СШ № 71;
33. Шурбанав Сьвятлана Мікалаеўна, дырэктар СШ №30;
34. Гаўрык Алена Уладзімераўна, дырэктар СШ № 89;
35. Чэркаская Сьвятлана Карпаўна, дырэктар гімназіі № 56;
36. В’юнова Аляксандра Іванаўна, дырэктар гімназіі № 74
37. Ананька Васіль Генадзьевіч, дырэктар архітэктурна-мастацкага ліцэю № 75;

Пасёлак Сокал (адміністрацыйна прыпісаны да Менску)

38. Рубаха Тамара Уладзімераўна, дырэктар СШ № 194;
39. Шэкшьева Вольга Сяргееўна, дырэктар СШ № 168;
40. Канановіч Віктар Вацлававіч, дырэктар санаторнай школы інтэрнату;
41. Сідарцова Руслана Віктараўна, дырэктар спецыяльнай СШ №18;
42. Лейка Юрый Аляксандравіч, дырэктар каледжу мастацтва і культуры;
43. Хацееў Віктар Пракоф’евіч, дырэктар Менскага дзярж. абласнога ліцэю;
44. Шчарбацэвіч Тамара Георгіеўна, дырэктар менскай дзярж. вучэльні №55 будаўнікоў
45. Жылаў Ігар Сяргеевіч, начальнік Менскага аддзяленьня Беларускай чыгункі;
46. Курыленка Аляксандр Уладзімеравіч, галоўны інжынер Менскага аддзяленьня Беларускай чыгункі;
47. Карабкаў Яўген Іванавіч, намесьнік па вагоннай ды лякаматывунай гаспадарцы Менскага аддзяленьня Беларускай чыгункі;
48. Гаўрылюк Уладзімер Майсеявіч, кіраўнік па ідэялёгіі Менскага аддзяленьня Беларускай чыгункі;
49. Жэрэла Уладзімер Іванавіч, кіраўнік Беларускай чыгункі;
50. Ажыгін Уладзімер Іванавіч, кіраўнік лякаматывунай службы Беларускай чыгункі;
51. Кайзер Канстанцін Мікалаевіч, кіраўнік лякаматывунага дэпо Менска;
52. Капля Леанід Віктаравіч, кіраўнік вагоннага дэпо Менску;
53. Касуха Сцяпан Васільевіч – намеснік Генэральнага пракурора;
54. Садоўнічы Анатолій Пятровіч – дырэктар дэпартамента дзяржаўнай інспэкцыі працы;

55. Лыцін Анатоль Міхайлавіч – дырэктар дэпартамэнту „Белаўтадор”;
56. Манак Мікалай Андрэевіч – першы намеснік старшыні Вышэйшай атэстацыйнай камісіі;
57. Сьнітко Алена Аляксандраўна – дырэктар Дзяржаўнага цэнтра картографіа-геадэзічных матэрыялаў і дадзеных Рэспублікі Беларусь;
58. Куляшоў Уладзімір Віктаравіч – старшыня праўлення Беларускага рэспубліканскага саюза спажывецкіх таварыстваў;
59. Кулік Мікалай Мікалаевіч – пракурор г. Менску;
60. Трухан Аляксандр Васільевіч – дырэктар рэспубліканскага ГА „Беларускі дзіцячы фонд”;
61. Калбанаў Віктар Васільевіч – генэральны сакратар Беларускага Таварыства Чырвонага Крыжа;
62. Коласва Валянціна Уладзімераўна – старшыня праўлення ГА „Беларускі фонд міласэрнасці і здароўя”;
63. Краўчанка Тацыяна Аляксандраўна – старшыня ГА „Беларуская асацыяцыя мнагадзетных бацькоў”, член Савета Рэспублікі;
64. Гілеп Уладзімер Аляксандравіч – старшыня ГА „Беларускі фонд культуры”;
65. Кавалёва Ірына Анатолеўна – намеснік начальніка Менскага гарадскога ўпраўлення статыстыкі;
66. Лукашанец Аляксандр Аляксандравіч – дырэктар Інстытута мовазнаўства імя Я.Коласа НАН;
67. Абламейка Сяргей Уладзіміравіч – генэральны дырэктар Аб’яднанага інстытута праблем інфарматыкі НАН;
68. Князеў Станіслаў Нікіфаравіч – рэктар Акадэміі Кіравання пры прэзідэнце РБ;
69. Хрусталёў Барыс Міхайлавіч – рэктар Беларускага нацыянальнага тэхнічнага ўніверсітэту;
70. Махнач Міхаіл Міхайлавіч – намеснік начальніка па ідэалагічнай працы Менскага сувораўскага вучылішча;
71. Саламаха Аляксандр Пятровіч – першы намеснік старшыні Нацыянальнай дзяржаўнай телерадыёкампаніі;
72. Кісель Рыгор Леанідавіч – старшыня праўлення ЗАТ „Другі нацыянальны тэлеканал”;
73. Кірычэнка Мікалай Міхайлавіч – дырэктар Нацыянальнага акадэмічнага тэатра імя Я. Купалы;
74. Смыслоў Аляксандр Віктаравіч – намеснік дырэктара па рэпертуару Нацыянальнага акадэмічнага тэатра імя Я. Купалы;
75. Пышной Валянцін Панцялеевіч – дырэктар Нацыянальнага акадэмічнага Вялікага тэатра оперы і балета;
76. Герасімовіч Эдуард Іванавіч – дырэктар Нацыянальнага акадэмічнага драматычнага тэатра імя М.Горкага;
77. Сцяпанав Валянціна Аляксееўна – намеснік дырэктара па ідэалогіі Нацыянальнага акадэмічнага драматычнага тэатра імя М.Горкага;
78. Палякоў Павел Іванавіч – дырэктар Беларускага Рэспубліканскага тэатра юнага гледача;
79. Башава Наталля – галоўны рэжысёр Беларускага Рэспубліканскага тэатра юнага гледача;
80. Клімакоў Яўген Віктаравіч – дырэктар Беларускага дзяржаўнага тэатра лялек;
81. Ляляўскі Аляксей – галоўны рэжысёр Беларускага дзяржаўнага тэатра лялек;
82. Старавойтаў Віктар Андрэевіч – дырэктар Беларускага дзяржаўнага маладзёжнага тэатра;
83. Лашук Уладзімер Аляксандравіч – намеснік дырэктара Беларускага дзяржаўнага маладзёжнага тэатра;
84. Анісенка Валеры Данілавіч – дырэктар Беларускага тэатра беларускай драматургіі;
85. Карокіна Святлана Валянцінаўна – намеснік дырэктара Беларускага тэатра беларускай драматургіі;
86. Ісаеў Аляксей Мікалаевіч – Дырэктар Беларускага дзяржаўнага музычнага тэатра;
87. Капітонаў Мікалай Мікалаевіч – намеснік дырэктара Беларускага дзяржаўнага музычнага тэатра;
88. Мартэцік Васіль Васільевіч – дырэктар тэатра драмы „Дзе-я?”;
89. Раінчык Васіль Пятровіч – дырэктар Маладзёжнага тэатра эстрады;
90. Насеня Уладзімер Сільвестравіч – намеснік дырэктара Маладзёжнага тэатра эстрады;
91. Дзягілева Галіна Аляксееўна – Беларускі паэтычны тэатр аднаго актара „Зьніч”;
92. Сярожнікава Вольга Валер’еўна – дырэктар – мастацкі кіраўнік установы „Нацыянальная школа прыгажосці”;
93. Хацько Пётр Сяргеевіч – дырэктар Нацыянальнага музея гісторыі і культуры Беларусі;
94. Пракапоў Уладзімер Іванавіч – дырэктар Нацыянальнага мастацкага музея Беларусі;
95. Усава Надзея Міхайлаўна – намеснік дырэктара па навуковай працы Нацыянальнага мастацкага музея Беларусі;
96. Хадкевіч Леанід Тарасавіч – дырэктар Дзяржаўнага музея гісторыі беларускай літаратуры;
97. Кучар Зінаіда Лявонцеўна – Дзяржаўны музей гісторыі тэатральнай і музычнай культуры Беларусі;
98. Броўка Юры Пятровіч – дырэктар Літаратурнага музея П. Броўкі;
99. Мерцалава Людзьміла Іванаўна – загадчык Музея гісторыі ДГА „ДТСААФ”;
100. Велікароднаў Сяргей Уладзімеравіч – Дырэктар СШ № 166;
101. Шарапаў Аляксей Віктаравіч – намеснік дырэктара СШ № 166;
102. Плаўская Ала Аляксандраўна – намеснік дырэктара СШ № 166;
103. Астроўская Ганна Анатолеўна – дырэктар СШ № 180;
104. Бралкоўская Валянціна Вітольдаўна – намеснік дырэктара СШ № 180;
105. Амеры Святлана Уладзімераўна – намеснік дырэктара СШ № 180;
106. Меляшкевіч Віктар Аляксандравіч – генэральны дырэктар РУП „Мінгаз”;
107. Рыбакоў Андрэй Яўгенавіч – дырэктар Беларускага НДІ дакументазнаўства і архіўнай справы;
108. Мельнікаў Аляксей Пятровіч – дырэктар РУП „Інстытут БЕЛН-ДІЛЛЦ”;
109. Адзярыха Ігар Эдуардавіч – дырэктар РНПЦ „Кардыялогія”;
110. Карыцько Сяргей Сяргеевіч – галоўны лекар Рэспубліканскага цэнтара медыцынскай рэабілітацыі і шпітальнага лячэння;
111. Кірыенка Уладзімер Міхайлавіч – дырэктар РУП „Інстытут Белдзяржпраект”;
112. Кучэрын Пётр Міхайлавіч – генэральны дырэктар Беларускага бюро па транспартнаму страхаванню;
113. Ваганаў Вадзім Віктаравіч – дырэктар УП „Мінскрэкліма”;
114. Цыбін Ігар Вікенцьевіч – намеснік дырэктара па рэкламе і ідэалагічнай працы УП „Мінскрэкліма”;
115. Хаменка Васіль Мікітавіч – генэральны дырэктар ААТ „Белэнэргарэмналадка”;
116. Іваноўскі Іван Канстанцінавіч – дырэктар ААТ „Менскі завод будаўнічых матэрыялаў”;
117. Арцхоўскі Анатоль Апанасавіч – дырэктар ЗАТ „Менскі завод безалкагольных напіткаў”;
118. Серж Анатоль Іосіфавіч – генэральны дырэктар Беларускага ЗАТ „Белдзяржстрах”;
119. Несмашны Юрый Іванавіч – генэральны дырэктар ЗАТ „Белнафтасстрах”;
120. Волкаў Ігар Іванавіч – генэральны дырэктар ЗАТ „ТАСК”;
121. Поткін Валеры Аляксандравіч – генэральны дырэктар ЗАТ „НВА „Эльвіра”;
122. Цярэшчанка Віктар Аляксеевіч – генэральны дырэктар ЗАТ „Вітэкс”;
123. Стрэльчанка Аляксей Іванавіч – дырэктар ТАА „Алатан Тур”;

124. Яцута Мікалай Мікалаевіч – генэральны дырэктар ЗАТ „Росіч”;

Менская вобласць

125. Залуцкі Іосіф Віктаравіч – дырэктар НДІ анкалогіі і медыцынскай радыялогіі;
126. Смычак Васіль Барысавіч – дырэктар НДІ медыка-сацыяльнай экспертызы і рэабілітацыі;
127. Шчыголь Алег Анатольевіч – начальнік Менскага раённага аддзела па надзвычайных сітуацыях;
128. Родзіч Леанід Аляксеевіч – дырэктар ААТ „Барысаўскі завод пластмасавых вырабаў”;
129. Баландзін Віктар Васільевіч – дырэктар Беларускага дзяржаўнага архіва фотадакументаў;
130. Шапіра Сямён Барысавіч – генэральны дырэктар ААТ „Агракамбінат „Дзяржынскі”;
131. Дабранскі Альбэрт Іосіфавіч – начальнік інспекцыі па падатках і зборах па Маладзечанскаму раёну;
132. Даўгалевец Анатоль Уладзімеравіч – начальнік Салігорскага гаррайаддзела па надзвычайных сітуацыях;

Берасцейская вобласць

133. Санталава Аляксандра Віктараўна – першы намеснік начальніка інспекцыі па падатках і зборах па Берасцейскай вобласці;
134. Красьнянкоў Анатоль Міхайлавіч – кіраўнік абласной землеўпарадкавальнай і геадэзічнай службы;
135. Валюшыцкі Віктар Іванавіч – дырэктар ААТ „Брэсцкі цэнтральны ўнівермаг”;
136. Куніцкі Сяргей Іванавіч – ваенны камісар Бярозаўскага райваенкамата;
137. Карпец Сяргей Фёдаравіч – дырэктар ААТ „Лунінецкі малочны завод”;
138. Петрасюк Аляксандр Іванавіч – пракурор Пружанскага раёна;
139. Карабцова Святлана Паўлаўна – намеснік пракурора Пружанскага раёна;

Віцебская вобласць

140. Мясеедава Таццяна Аляксандраўна – першы намеснік начальніка інспекцыі па падатках і зборах па Віцебскай вобласці;
141. Сяляпцова Людзьміла Юр’еўна – рэктар абласнога інстытута павышэння кваліфікацыі і перападрыхтоўкі кіруючых работнікаў і спецыялістаў адукацыі;
142. Лісоўскі Мікалай Віктаравіч – дырэктар ААТ „Віцебскі мясакамбінат”;
143. Віхнін Аркадзь Елісеевіч – генэральны дырэктар ААТ „Кераміка”;
144. Красоўская Ліра Антонаўна – старшыня Верхнядзвінскага раённага Савета;
145. Шапка Васіль Іванавіч – ваенны камісар Лепельскага райваенкамата;
146. Леўкавец Рыгор Арсенцьевіч – старшыня праўлення Пастаўскага райспажыўтаварыства;

Гомельская вобласць

147. Удадаў Аляксандр Пятровіч – начальнік РУП „Гомельскае аддзяленне Беларускай чыгункі”, член Савета Рэспублікі;
148. Капітанова Элеанора Кузьмінічна – дырэктар РНПЦ радыяцыйнай медыцыны і экалогіі чалавека;
149. Лабовіч Якаў Міхайлавіч – генэральны дырэктар, мастацкі кіраўнік Гомельскага дзяржаўнага цырка;
150. Торцава Людзьміла Аляксееўна – галоўны лекар Гомельскага абласнога дзіцячага цэнтра медыцынскай рэабілітацыі „Жывіца”;
151. Кабрусёў Аркадзій Тарасавіч – дырэктар КСУП „Брылёва”, Гомельскі раён, член Савета Рэспублікі;
152. Лышчык Вольга Іванаўна – загадчык дзяржаўнай натарыяльнай канторы № 1 г. Мазыра;
153. Дворнік Уладзімір Андрэевіч – дырэктар РУП „Саўгас-камбінат „Зара”, Мазырскі раён;
154. Канаплянік Валянцін Мікалаевіч – пракурор Нараўлянскага раёна;

155. Протчанка Аляксандр Мікалаевіч – начальнік Хвойніцкага раённага аддзела па надзвычайных сітуацыях;

Горадзенская вобласць

156. Ганчароў Аляксандр Аляксандравіч – дырэктар Горадзенскага дзяржаўнага палітэхнічнага каледжа;
157. Мальшка Віталь Канстанцінавіч – намеснік начальніка па ідэалагічнай працы Лідзкага раённага аддзела па надзвычайных сітуацыях;
158. Раманенка Вячаслаў Уладзімеравіч – ваенны камісар Лідзкага райваенкамата;
159. Казакевіч Сяргей Аляксандравіч – ваенны камісар Наваградзкага райваенкамата;

Магілёўская вобласць

160. Галіноўская Таццяна Уладзімераўна – першы намеснік начальніка інспекцыі па падатках і зборах па Магілёўскай вобласці;
161. Зайцаў Міхail Піменавіч – кіраўнік абласной землеўпарадкавальнай і геадэзічнай службы;
162. Шабунін Сяргей Леанідавіч – ваенны камісар Магілёўскага аб’яднанага гарваенкамата;
163. Бахановіч Алег Адамавіч – дырэктар Магілёўскага дзяржаўнага эканамічнага прафесійна-тэхнічнага каледжа;
164. Пятрова Ніна Рыгораўна – генэральны дырэктар ААТ „Стужка”.

ЗОРКА НАШАЙ ПЕРАМОГІ

(Зварот да моладзі ў Дзень Беларускай Вайсковай Славы)

Дарагія землякі,

паважаныя сябры, фронтаўцы, дарагія беларусы!

Віншую Вас з Днём Беларускай Вайсковай славы, выдатным днём нашай гісторыі, велічы і сілы! Такіх дзён і слаўных перамог у нашай мінуласці, калі наша Вялікае Княства Літоўскае было найвялікшай і наймацнейшай краінай эўрапейскай культуры на ўсходзе Эўропы, – такіх дзён было шмат. Але з шматлікіх перамог беларусы выбралі і адзначаюць адну – перамогу ў 1514 годзе. Менавіта гэты ўсходні накірунак агрэсіі на наша Княства меў для нас найвялікшую небяспеку, бо насіў ня толькі захопніцкі, але найперш, варварскі характар. Манголы ня ставілі цывілізацыйных мэтаў, задача была адна – знішчыць усё на сваім шляху „да апошняга мора”.

Маскоўшчына – працяг і спадкаемца мангольскай імперыі – рабіла (і робіць на сённяшні дзень) тое ж самае. Вось чаму разгромная перамога 30-тысячнага беларускага войска над 80-тысячнай маскоўскай ардой мае для нас знакавае значэнне, бо на доўгі час спыніла агрэсію варварства. Зрада Захаду ў XVIII стагоддзі і паяднаньне немцаў з маскоўскай прывялі да ўпадку Вялікае наша Княства.

Але мы ведаем, што адродзім яго нанова, што жыве і будзе жыць Беларусь. І перамога пад Воршай – наш знакавы чын для прышласці і свабоды.

Мы перажылі кашмарныя 200 гадоў расейскай акупацыі і ў змаганні здабылі незалежнасць, аднавілі сваю дзяржаўнасць. Аднак змаганьне ня скончана, вайна прадаўжаецца. Беларускаю дзяржаву захапілі знутры і паставілі над ёй уладу вырадкаў. Пачаліся дні страт і нішчэння Айчыны. Вісіць асабліва небяспека. Бо вырадак – гэта свая косць, што сабачым мясам абрасла і гаўкае на сваіх. Гэты брэх блытае і бянтэжыць людзей.

Цяпер ён – вырадак – брэша і грызе нашу моладзь, арыштоўвае маладых беларусаў, судзіць па несправядлівых законах за міласць да Радзімы і Мовы, страшыць, кідае ў турму. Але ня бойцеся шалёных сабак, ганіце іх прэч, не давайце кусаць. Перамога будзе за намі, бо, ведайма, шалёны зьвер, нават калі яго ня знішчыць, здыхае сам ад свайго шаленства.

Абараняйма, шануйма сваё, памнажайма ўсё беларускае, добрае, чыстае, сьветлае, не кідайма сьвятое пад ногі сьвінням, а хавайма ў душы.

Будзьма салідарныя ўсе беларусы, каб ніколі маскаль не пляваў нам у твар.

Ніколі ня боймася, што нас мала, што мала ваярскіх людзей. Наш беларускі лёс – гэта бітва пад Воршай. Наша планіда – малой колькасцю перамагаць арду.

Ніхто не запалохае нашу моладзь, ніхто шалёны ня зьнішчыць нашу Беларусь!

Працуйма дзеля Айчыны, любем Бацькаўшчыну, змагаймся – і пераможам!

Зянон Пазыняк

8 верасня 2007 г.

ПАЛІЦЭЙШЧЫНА НА АРШАНСКІМ ПОЛІ

Такой мабілізацыі паліцэйшчыны на сьвятым полі Аршанскай перамогі 8 верасня 1514 года мы яшчэ ня бачылі. 8 верасня 2007 года паліцэйскія кардоны і аблавы суправаджаліся таксама ваеннымі дзеяннямі сапёрных частак арміі. Каб не дапусьціць людзей на поле славы, начальства з сапёрамі шукала на ім бомбы і снарады (ці не 1514-га года?). На беларусаў кідаліся дзяржыморды рэжыму і арыштоўвалі іх (дзясяткі арыштаваных). Усё дзеля таго, каб не адбыўся вялікі маладзёвы фэст і канцэрт у славу беларускай перамогі над маскоўскімі агрэсарамі. Сьветлае народнае сьвята з нагоды перамогі над масквой – як костка ў горле сёньняшніх маскоўскіх халуёў з рэжымных структураў. Ворагі баяцца беларускай гісторыі, баяцца, што пераможны дух вернецца ў сэрцы нашых людзей, што, як у 1514-м, беларускі народ пагоніць здраднікаў і акупантаў са сваёй зямлі. Вораг Беларусі калоціцца ад страху. Брутальны паліцэйскі тэрор, забароны і прафанацыя ня выратуюць антыбеларускі рэжым.

Янка Базыль

ПРАФАНАЦЫЯ Ў МЕНСКУ

Заўважана, што ворагі панічна баяцца беларускай гісторыі. 8 верасня ў Беларусі адначасова разгарнуліся сьвяточныя падзеі, але з розных нагодаў. Задоўга да гэтага дня ў Менску мітусіліся цырыманімайстры ўсіх калібраў, рыхтуючы „празднік горада”. Яны рабілі стракатыя клумбы з лічбай 940, гукалі лезунгі з тэлевізара і радыё, абяцалі маштабную забаву. У якасьці нагоды для „праздніка” абралі 940-ы „юбілей горада Мінска”. Сапраўды, 940 гадоў таму, у 1967 годзе імя горада была ўпершыню згадана ў летапісе. Каля сьценаў Менску, памежнай крэпасьці Полацкага княства, адбылася крывавае бітва на рацэ Нямізе. Кіеўскія князі спалілі Менск і забілі ўсіх мужчынаў, але страты ў іхным войску былі настолькі вялікія, што яны адмовіліся ад паходу на Полацк і павярнулі назад. Жанчынаў і дзяцей павялі ў палон. Крыва-

вая падзея зьяўляецца адным з яркіх эпізодаў знакамітай паэмы „Слова аб паходзе Ігаравым”.

Арганізоўваючы свой „празднік”, рэжым нібыта прыгадаў гісторыю Менску. Але бітва на Нямізе і зьнішчэньне горада адбыліся ў сакавіку 1067 г., у люты холад. Раней антыбеларускі рэжым, каб выкрэсьціць з памяці народу Дзень Беларускай вайсковай славы 8 верасня, трубіў паўсюль, што 8 верасня трэба сьвяткаваць дзень пачатку ў 1941 годзе блакады Ленінграда. Прыцягненая за вушы чужая дата не прыжылася. Тады ненавісьнікі Беларусі вырашылі прыцягнуць за вушы эпізод з сакавіцкай трагедыяй 1067 года. На працягу двух дзён ракой лілася разліўная гарэлка і каньяк, на эстрадах сьпявалі расейскую папу і танцавалі, дзіка тупаючы нагамі. Пускалі ў неба фаервэркі. Постсавецкая публіка „отдыхала і праздновала”. Што ж сьвяткаваў рэжым унутранай акупацыі? Рэжым арганізаваў буйнамаштабную пьянку і сатанінскія скокі. „празднуя” угодкі разбурэньня нашага роднага горада і масавага забойства гараджанаў – нашых дзядоў.



7. Група сяброў Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ у Слуцку 25 лістапада 2007 г.

Крывавае бітва (у якой палачане не перамаглі) спыніла захопнікаў, аднак ідэя сьвяткаваньня з нагоды забойства свайго ж народу і зьнішчэньня свайго ж гораду ня мае, здаецца, прэцэдэнтаў у сусьветнай практыцы. Такого няма нідзе. Традыцыйныя гарадзкія сьвяты часьцей за ўсё прысьвечаны мясцоваму сьвятому, патрону горада, у імя якога высьвечаны галоўны гарадзкі сабор. Бываюць сьвяты ў гонар перамогаў над ворагамі і выратаваньня гораду ад пошасьці і разбурэньня. Калі людзі ўспамінаюць трагедыі гарадзкой і нацыянальнай гісторыі, то гэтыя мерапрыемствы маюць мэмарыяльны характар: арганізоўваюцца рэлігійныя шэсьці, багаслужбы, вайсковыя цырымоніі на могілках і месцах трагедыі. На магілах дзядоў з нагоды іхнага забойства не танцуе аніводзін культурны народ. Нават калі такое адбываецца ў плямёнаў першабытнай культуры ў глыбінях Афрыкі, то ўсяроўна гэтая дзея ня ёсьць „весёлы празднік”. Афрыканцы вераць, што рытуальны танец і рытуальная музыка спрыяюць перасяленьню душаў продкаў у нашчадкаў і замацоўваюць вечнасьць афрыканскага народу. Рэжымныя вычварэнцы вырашылі, відаць, апусьціць беларусаў, – народ хрысьціянскай і эўрапейскай цывілізацыі, – ніжэй за першабытны афрыканскі ўзровень.

Янка Базыль

87-Я УГОДКИ СЛУЦКАГА ЗБРОЙНАГА ЧЫНУ

25 лістапада сябры і прыхільнікі Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ правялі палітычную акцыю на Случчыне ў гонар 87-х угодкаў Случкага Збройнага Чыну. Акцыя адбылася пад нацыянальнымі Бел-Чырвона-Белымі сьцягамі, гэрбам „Пагоня” і транспарантамі „Ніякіх саюзаў з імперскай Расеяй!”, „Беларуская Салідарнасьць – наш адказ расейскай агрэсіі”, „Слава героям Случкага Збройнага Чыну!”.

Менчукі праехалі на аўтобусе па мясцінах, дзе ў лістападзе-сьнежні 1920 г. Беларуская Народная Армія змагалася за незалежнасьць Беларусі, абараняючы нашу зямлю ад расейска-бальшавіцкай агрэсіі. Мітынгі і шэсьці адбыліся ў Грозава, Семежаве, Вызьне (цяпер Чырвоная Слабада) і ў гістарычным цэнтры Случка. Да менчукоў далучыліся мясцовыя жыхары і сябры Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ з Случка і сябры „Маладога Фронту” з г.Салігорску. Людзі, сьпявалі ваярскія гімны, ускладалі кветкі і вянкi да крыжоў на магілах герояў і месца баёў, запальвалі зьнічкі і сьвечы, маліліся.

На мітынгх выступалі намеснікі старшыні Фронту і Партыі Юрый Беленькі, Сяргей Папкоў, адказны сакратар Управы Фронту і Партыі Алесь Чахольскі. Была выказана ўдзячнасьць жыхарам вёсак Грозаў і Семежава за захаваньне і дагляд за крыжамі, якія ўсталяваныя ў памяць Случкіх Герояў. У прамовах выступаўцаў была адзначана, што для сучасных беларусаў, дарослых і моладзі, Случкі Збройнае Чыно зьяўляецца прыкладам змаганьня супраць расейскага імперскага акупанта. Гэта вельмі актуальна ў цяперашні час, калі гэбўска-пуцінскае імперскае хэўра вядзе эканамічную, сацыяльную і інфармацыйную вайну супраць нашай краіны. У Расеі мільёнамі вымірае няшчасны народ, жыруе толькі лубянская і алігархічная эліта. Там ужо няма каму пампаваць газ і нафту, працаваць на Поўначы і ў Сібіры, служыць ў іх варварскай арміі. Вось туды, за тысячы кілёметраў ад роднага дому, яны й зьбіраюцца накіраваць беларусаў, нашых работнікаў, інжынэраў, нашу моладзь. Змагарныя Случакі дакладна сьведчаць, што галоўны вораг беларусаў



8. *Вакно гісторыі. (Фота Васілісы Навабрадак).*

гэта імперскае Масква. Ня можа забойца нашага народа быць саюзнікам і, тым больш, сябрам.

Мэрапрыемствы завяршыліся мітынгам і сьпяваньнем гімну „Магутны Божа” перад гістарычным будынкам у Случку, у якім адбыўся Зьезд Рады Случчыны ў лістападзе 1920 года.

Інфармацыйная камісія Беларускага Народнага Фронту „Адраджэньне” і Кансэрватыўна-Хрысьціянскай Партыі – БНФ

26 лістапада 2007 г.

ТУШКОВЫ ПЭРЫЯД

2 лістапада 2007 г. Латвійская газета „Diena” публікуе артыкул пад тытулам „Канфлікт перамясьціўся ў Эўропу”. Такую выснову робяць нямецкія спецыялісты па Ісламу і ўсходніх праблемах, а таксама нямецкія палітыкі і адміністратары. У сувязі з апошнім узброеным канфлітам паміж турэцкай арміяй і курдскімі партызанамі ў Турцыі і Іраку ў Эўропе назіраецца актывізацыя турэцка-курдскіх сутыкненьняў. У Нямеччыне, Нідэрляндах і Бэльгіі адбыліся шматтысячныя дэманстрацыі курдаў і турак, якія перараслі ў брутальныя сутыкненьні паміж моладзю гэтых этнасаў, а таксама да ўмяшальніцтва паліцыі. Цікава прагучала ацэнка адной з „лагодных дэманстрацыяў”: „дэманстранты ўсяго толькі пабілі шыбы ў навакольных будынках”. У горшых выпадках на вуліцах застаюцца спаленыя машыны і разгромленыя крамы. Дэманстрацыі зазвычай пачынаюцца ў кварталах эўрапейскіх гарадоў, якія ўжо цалкам заселены курдамі і туркамі, а потым перамяшчаюцца ў цэнтар. У Нямеччыне жыве 700-800 тысячаў курдаў.

Наш камэнтар: Нагадаем, што ў Нямеччыне і іншых заходніх краінах жывуць мільёны турак (у Турцыі прапісаліся лічаны адзінкі заходніх эўрапейцаў). Усё пачалося з 1960-70-х гадоў, калі лібэралы-сацыялісты вырашылі забясьпечыць Захад працоўнай сілай і шырака расчынлі дзверы Эўропы для мільёнаў людзей чужой традыцыі і культуры (у якіх ёсьць свае айчыны). Цяпер на вачах эўрапейскіх грамадзянаў, пад іхнімі вокнамі разгортваецца крывавае міжэтнічнае і абсалютнае чужы канфлікт. Аглядаць курдска-турэцкае поле бою становіцца ўсё больш зручна: праз выбітыя шыбы. Дзяржаўныя структуры пачынаюць намякаць, што ўжо не даюць рады ў выкананьні аднаго са сваіх галоўных абавязкаў: забясьпечэньня бяспекі і стабільнасьці для сваіх грамадзянаў. Падобна, што ў хуткім часе газеты будуць паведамляць: „Паспалітае рушэньне турэцкага горада Гамбурга ўзяло штурмам курдскі горад Вісбадэн і актыўна разьвівае наступ ў бок алжырскага Сэн-Дэні...” Эўропа сапраўды перажывае тупіковы пэрыяд у сваёй гісторыі.

Валеры Буйвал

ЗЯНОН ПАЗЬНЯК: „У РАСЕІ СТВОРАНА ЖОРСТКАЯ КАЛЕКТЫЎНАЯ ДЫКТАТУРА”

Выбары ў Расеі ўжо даўно ёсьць звыклай руцінай гэбізму – гэта значыць, сыстэмы ўлады, якая там усталяваная. Расейскія выбары прадказальныя, як дзень і ноч. Два моманты хацеў бы падкрэсьліць у сувязі з гэтай банальнай падзеяй. Рускія выбары ў чарговы раз наглядна паказалі сутнасьць рускага гэбізму як карпаратыўнай улады кіроўнай групы КГБ. У Расеі створаная жорсткая калектыўная дыктатура, якая сьвядома дрэйфуе ў бок дзяржаўнага фашызму. Пра сутнасьць гэтай улады мы папярэдзвалі яшчэ сем гадоў таму.

У Расеі якраз назіраецца вельмі небясьпечны зьбег абставінаў для разьвіцьця клясычнага імперскага фашызму. Настальгія па „вялікай імперыі”, палітычныя паразы ў Прыбалтыцы, Украіне, Чачэніі, Грузіі, бездань паміж правінцыяй і сталіцай, паўсюдная крыміналізацыя грамадства, паўсюдная карупцыя ўлады, і пры гэтым – унікальная і абсалютная ўлада КГБ, які, трымаючы ў руках ніткі міжнароднага тэрарызму, істотна ўплывае на ўсясьветную палітыку, на цэны і разьмеркаваньне ўсясьветных энэргетычных рэсурсаў. У Расеі нават пасаду „нацыянальнага лідэра” падрыхтавалі. І сумуюць па Сталіну. Шчасьце яшчэ, што гушкаюць шэрага Пуціна. Бо калі б зьявіўся кліент „с отвагой во взор”, дык іншай была б і размова.

Другі аспект, які не магу не адзначыць – гэта часовае прасьвятленьне ў галовах некаторых заходніх спэцоў ад палітыкі. Сьпевакоў пра

„расейскую дэмакратыю”. Гэта, бадай, адзіны новы палітычны вынік расейскіх выбараў – бурбалкі ў заходніх фантанах. Праўда, ненадоўга. Жыцьцё паказала, што „калектыўная” Эўропа можа добра паразумецца з „калектыўнай” дыктатурай. Нават калі яна фашысцкая.

...Перад пачаткам Другой усясьветнай вайны Англія і саюзнікі падпісалі пагадненьне з Польшчай, што калі немцы на яе нападуць, дык яны ўступяць у вайну (а немцы патрабавалі тагачасны Данцыг (Гданьск). Немцы напалі на Польшчу, забралі Гданьск, а Польшчу ніхто не бараніў. І была такая крылатая фраза – „Ніхто не хацеў паміраць за Гданьск”.

Для нас, беларусаў, гэта ёсьць галоўнае, пра што мы павінны ведаць і памятаць.

„Ніхто ня будзе паміраць за Гданьск”. Тым больш – за нашу Незалежнасьць.

Зянон Пазыняк

4 сьнежня 2007г.

(Сяргей Навумчык, радыё Свабода, Інтэрв’ю)

„БЛАГОСЛОВІЛІ „САТАНУ”

Зразумела, чый гэта стыль, чый почырк. Беларускі розум ня здольны дадумацца да такога. А вось у расейскіх „чалавекаў” такое – звычайная справа. Нядаўна ў галоўным будынку РПЦ у Маскве (народ трапна называе яго „храмом Лужкова-спасіцеля”) адбылася адмысловая цырымонія асьвячэньня сучаснага ракетнага комплексу „Сатана”. Бацюшкі дымілі кадзіламі перад зьнішчальнай зброяй і сьпявалі: „Акі-пакі, освящаем и благословляем „Сатану-у-у”...

Янка Базыль

РАЗВАЖАЕ ЧАРГОВЫ „РУСІСТ”

9 лістапада 2007 г. Аўстрыйская газэта „Der Standard” піша пра „рускую душу”. У якасьці эпиграфа падаецца вядомая цытата з Цютчова: „Умом Россию не понять...” А далей разгортваецца аналіз, запрапанаваны нідэрляндскім псіхалагам і сацыялягам Гээртама Гофстэдэ. Ён напісаў шэраг дасьледваньняў пра мэнталітэт цяперашняга насельніцтва Расеі. І зрабіў выснову, што гэты мэнталітэт знаходзіцца паміж усходнім пакланеньнем перад уладай і заходнім індывідуалізмам. Прычым, ёсьць нюансы ў залежнасьці ад геаграфічнай пазіцыі. Напрыклад, у паўднёвым Стаўрапалі галляндзец убачыў больш усходняга, а ў Цюмені адчуў больш заходняга індывідуалізму. На пабудове БАМа, на ягоную думку, сабраліся імпэтныя асобы, якія імкнуліся да асабістага посьпеху. І г.д.

Наш камэнтар: Той, хто ў нас прынамсі пацікавіўся Нідэрляндамі, іх народам, гісторыяй і культурай, той ведае пра гэтую краіну значна больш за гэтага заходняга аўтарытэта па Расеі. Цікаўны беларус ведае, што ў Нідэрляндах жыве адметны этнас, які дбае пра сваю мову і традыцыі – фрызы, якія ня блытаюць сабе з галляндцамі, маюць ня толькі свае культурныя цэнтры, газэты, выдавецтвы ў сваёй мове, але і нацыянальныя палітычныя партыі. Беларус задасца пытаньнем, чаму пасля перамогі Бэльгійскай рэвалюцыі ў 1830 годзе (і на працягу далейшых 123 гадоў) нідэрляндскамоўныя фламандцы не захацелі злучаць сваю краіну з суседнімі Нідэрляндамі. І г.д.

Заходні навуковы аўтарытэт з самаўпэўненасьцю схаластыка разглядае Расею як дом выключна расейскага этнасу, ня бачыць імпэрскага характару дзяржэўтварэньня РФ. Ён ня згадвае пра беларусаў і ўкраінцаў, якія пампавалі і пампуюць цюменскую нафту і будавалі БАМ – можа, адсюль гэты „эўрапейскі індывідуалізм”? Для яго няма татараў, башкіраў і дзясяткаў іншых этнасаў, якія (ў адрозьненні ад расейцаў) маюць вялікія семы, працуюць і не сьпіваюцца. Адным словам, перад намі чарговы „русіст”, вельмі задаволены сабой і сваімі ганарарамі. Такіх процьма на Захадзе. Там, практычна, немагчыма знайсці адэкватнага чалавека ў

гэтых колах. Самае небяспечнае, што гэтая публіка выступае ў ролі саноўных дарадцаў заходніх урадаў у справе адносінаў з Масквой і адпраўкі туды чарговых фінансавых траншаў.

Юрка Марозаў

ІТАЛЬЯНЦЫ НАВОДЗЯЦЬ ПАРАДАК

9. Крыжовае шэсьце на Курапаты.

6 лістапада 2007 г. Славацкая газэта „SME” паведамляе з Брусэля. Эўракамісія заявіла, што

паводле законаў Эўразьвязу выслаць грамадзянаў ЭЗ з краінаў ЭЗ можна толькі ў індывідуальным парадку. Групамі вывільваць нельга. Гэта ёсьць рэакцыя на высылку з Італіі 30 румынскіх грамадзянаў (у асноўным цыганоў) пасля нядаўняга забойства жанчыны ў Рыме румынскім цыганам.

Наш камэнтар: Эўракамісія ўрэшце азвалася з брусэльскай званіцы. Але ніхто ў Італіі ўжо асабліва не зважае на эўрабюракратычныя напаміны і забароны. Атрады паліцыі на працягу двух дзён разбілі ўсе трушчыбы на ўскраінах італьянскіх гарадоў. Табары разьбягаюцца. Грамадзяне патрабуюць ад уладаў навадзеньня парадку на нацыянальнай тэрыторыі. Групы моладзі пачалі нападаць на валацуг – брутальная рэакцыя стомленага і раздражнёнага эўрамаразмам грамадства. Да такіх трагічных вынікаў прыводзіць левацкая палітыка „адчыненых дзьвярэй” і „шматрасавага грамадства”.

Юрка Марозаў

З Б М Е С Т

1.	Зянон Пазыняк. Нішто ня спыніць Беларусі.....	2
2.	Шэсьце і мітынг у Дзень памяці продкаў Дзяды ў Менску.....	2
3.	Мэмарыяльныя мерапрыемствы ў Лошыцкім яры.....	3
4.	Зянон Пазыняк. Лошыцкі яр. 70 гадоў.....	4
5.	Янка Базыль. Разважанні пасля Дзядоў.....	4
6.	Валеры Буйвал. Забытая старонка беларускай цывілізацыі.....	5
7.	Янка Базыль. Беларусофобная акцыя ў Менску.....	5
8.	Зянон Пазыняк. Чарговы крокі антыбеларускага рэжыму па ліквідацыі беларускай навукі.....	6
9.	Зянон Пазыняк. Шлях да сябе.....	6
10.	Янка Базыль. „Усю дрэнь – у Беларусь”.....	8
11.	Валеры Буйвал. Акцыя маскоўскіх бацюшак.....	8
12.	Юры Беленкі. Праз салідарнасьць да Адраджэньня.....	8
13.	Лістападаўскі Сойм.....	13
14.	Зянон Пазыняк. Асьвета і сіла.....	14
15.	Сьнежаньскі Сойм.....	14
16.	Зянон Пазыняк. „Новая вайна” – старая палітыка.....	15
17.	Хочуць забараніць КХП – БНФ.....	16
18.	Папярэджаньне чыноўнікам (5).....	17
19.	Папярэджаньне чыноўнікам (6).....	18
20.	Зянон Пазыняк. Зорка нашай перамогі.....	21
21.	Янка Базыль. Палітэйшчына на Аршанскім полі.....	22
22.	Янка Базыль. Прафанацыя ў Менску.....	22
23.	87-я ўгодкі Слуцкага Збройнага Чыну.....	23
24.	Валеры Буйвал. Туліковы пэрыяд.....	23
25.	Зянон Пазыняк. „У Расеі створана жорсткая калектыўная дыктатура”.....	23
26.	Янка Базыль. „Благословілі Сатану”.....	24
27.	Юрка Марозаў. Разважае чарговы „русіст”.....	24
28.	Юрка Марозаў. Італьянцы наводзяць парадак.....	24

Нумар аддрукаваны пры падтрымцы беларускай фундацыі імя Рамуальда Траўзута.

Беларускія Ведамасьці

Беларускае выданьне

У супрацоўніцтве зь Беларускім Выдавецкім Таварыствам ў Амэрыцы

Рэдакцыя: Зянон Пазыняк, Галіна Палачаніна

Адрас рэдакцыі: 02-017 Warszawa, Al. Jerozolimskie 125/127

тэл./факс: (+48 22) 628 76 73